Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

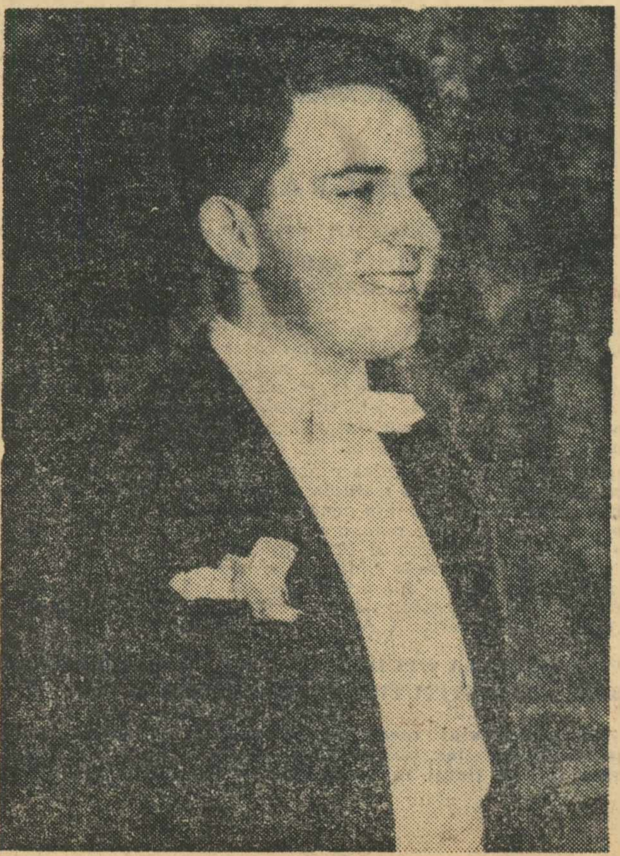
12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 17 VI. 1967

24

(233)

EXAMENE PE SCENELE LUMII

BUCURESTI, BRUXELLES, AMSTERDAM, MONTREAL

Fotografia de mai sus, plus itinerarul, v-au edificat cu siguranță. Marina Krilovici, mîndria și mai ales marea noastră speranță, s-a reîntors în țară după ultima sa escală anunțată în titlu. Noi, prietenii ei, am învățat traseul și obiceiul; întîi o conducem la aeroport, îi strigăm cînd ajunge pe scara avionului „Medalia de aur, Marina", pe urmă așteptăm rezultatul, îl aflăm — în ultimul timp ca pe ceva normal — și din nou la aeroport: Marina coboară și ne spune cu tonul cel mai firesc din lume „Am luat-o!" Și ritualul continuă. A doua zi sîntem invitați la ea, ne povestește totul cu cea mai mare simplitate și, deși e asaltată de ziariști, acordă prioritate revistei noastre pe motive de studenție și de... prietenie.

— Cum a fost, Marina?

— A început rău, dar s-a terminat bine. Noroc că n-a fost invers. Am ajuns la Montreal cu două zile mai tîrziu decît ceilalți concurenți. Cum am sosit, mi s-a înmînat o lucrare a unui compozitor canadian contemporan cît se poate de dificilă. În cîteva ore trebuia s-o învăț și s-o cînt la concurs. Muzica, deși foarte grea, mergea cum mergea, dar textul era în limba... indiană. Pe deasupra, la concurs veniseră și concurentele mele de la Bruxelles, care se plasaseră pe locurile II și III. Îmi venea s-o iau înapoi peste ocean. Noroc că pianista Martha Joja, care m-a însoțit pînă acum peste tot, m-a „scuturat bine" și m-am apucat de studiu. La sfîrșitul concursului, Henri Sommers, compozitorul lucrării, a declarat că am interpretat cel mai bine lucrarea sa. În fine, nu trebuie să-ți mai spun emoțiile, concurența foarte numeroasă, participanți din 17 țări, bucuria victoriei finale. Am făcut un film pentru televiziunea canadiană și am iscălit o mulțime de contracte pentru stagiunea viitoare în Statele Unite și Canada.

— Ai avut o primăvară rodnică.

— Intr-adevăr, am absolvit conservatorul, recent am fost angajată ca solistă a Operei bucureștene și am cîștigat.

— Am un sentiment de nostalgie. M-am obișnuit să se spună peste tot „studenta română", „studenta conservatorului din București"...

UN TALENT MUZICAL ÎNTÎLNIT O DATĂ LA 20 DE ANI

Astfel îl caracterizează profesorul Anton Heiller pe studentul român Mihai Rădulescu, aflat la studii în capitala muzicii, Viena. O dată cu victoria Marinei la Montreal ne-a parvenit o veste tot atît de mare: Mihai Rădulescu a obținut Marele Premiu al Academiei de Muzică din Viena, premiu decernat cu ocazia absolvirii cursului de orgă. Examenele de absolvență sînt susținute de studenții academiei în public sub formă de concert. Cele două recitaluri cu program total diferit susținute de organistul român la interval de cîteva zile s-au bucurat de un strălucit succes. Îmi imaginez un interviu cu el. Am fi mers la „Buturugă" la o bere, cum facem întotdeauna cînd vine la București, și i-aș fi tras cu cleștele cîte ceva despre el, dar, încet, încet mi-ar fi vorbit desigur despre eminentul său profesor Heiller, bunul prieten al lui Hindemith, despre colegii care după ce i-a fost decernat Marele Premiu au dat o masă în cinstea lui la un restaurant vienez, unde lumea l-a recunoscut, l-a aplaudat și a venit să ciocnească un pahar cu el. Mi-ar fi spus cum, concomitent cu examenul, a pregătit un recital în cadrul Festivalului Internațional al Vienei, pe care l-a susținut (am aflat noi din presă) cu un succes eclatant. Ar fi vorbit despre secția de compoziție pe care o va termina anul viitor, despre profesorul său de dirijat, Svarovski, pe care l-am aplaudat și noi nu de mult în fruntea Filarmonicii bucureștene, cît și despre noile sale compoziții: Marea Messă pentru cor pe șase voci și orgă și Cvintetul pentru suflători și poate, poate mi-ar fi dezvăluit și contractele pe care le-a iscălit. În august la Innsbruck, în septembrie în R.F.G., noiembrie în Italia, februarie la Londra. L-aș fi întrebat de munca de documentare pentru editarea celor 20 de volume de orgă pe care le scrie pentru o editură italiană. În toamnă cînd va veni în țară am să vă spun însă dacă așa a decurs interviul.

Cristian MIHAILESCU

UN FINAL CU BUNE REZULTATE ŞI LA „EXAMENELE“ „VIEŢII STUDENŢEŞTI“

Prezenţa revistei în viaţa universitară

Sfîrşitul de an universitar, etapă de maximă concretizare a eforturilor întregii lumi universitare — de la distinşii noştri dascăli la tinerii lor emuli — catalizează, cum e şi firesc, şi reacţia a numeroşi cititori şi foruri cărora ne-am adresat prin materialele publicate.

Nu numai materialele cu o adresă critică precisă, cărora potrivit normelor în vigoare trebuie să li se răspundă obligatoriu, ci şi reportajele sau articolele menite a reliefa momente semnificative ale cotidianului studenţesc sau evenimente cu o vie rezonanţă educativă ne aduc nu o dată ecouri emoţionante. Cum s-a întîmplat recent cu o pagină dedicată strălucitului nostru om de ştiinţă Ludovic Mrazec : **„În numele Facultăţii de geologie-geografie** — ne scrie **acad. Miltiade Filipescu,** decanul acestei facultăţi — **vă mulţumesc pentru frumosul şi educativul material pe care l-aţi publicat în revista dv., pentru cinstirea marelui savant şi patriot care a fost L. Mrazec“.**

Criticilor îndreptăţite „în cea mai mare măsură“, adresate grupei 306 a Facultăţii de finanţe, credit şi contabilitate de la I.S.E. — Bucureşti, li se dă de către decanat un răspuns lucid, care atestă eforturile de a combate orice încălcare a normelor vieţii universitare...

„Considerăm — se spune în acest răspuns — **că publicarea acestui articol va exercita o influenţă pozitivă asupra pregătirii şi comportării tuturor studenţilor şi nu numai a celor din grupa în cauză. În acelaşi timp asociaţia studenţilor, U.T.C. şi decanatul caută în prezent noi metode şi soluţii pentru lichidarea şi preîntîmpinarea unor asemenea fenomene negative“.**

„Examenul“ pe care săptămînă de săptămînă trebuie să-l susţină „Viaţa studenţească“, atît în faţa cititorilor săi studenţi cît şi a celor ce veghează la buna desfăşurare a procesului instructiv-educativ, s-a încheiat şi la alte capitole cu o seamă de rezultate care merită semnalate. „Examinatorul“ cel mai exigent, uneori pînă la reticenţă, Ministerul Învăţămîntului, prin direcţiile sale de specialitate, s-a arătat receptiv la unele dintre propunerile inserate în paginile revistei, încredinţîndu-ne de oportunitatea aplicării lor.

Astfel **sugestiile noastre privind recrutarea cît şi stagiul preparatorilor** vor face obiectul măsurilor generale de îmbunătăţire a organizării şi desfăşurării procesului de învăţămînt. Un răspuns pozitiv similar am primit la întrebarea adresată de ancheta noastră **„De unde vor fi recrutaţi viitorii regizori de operă şi operetă ?“.**

Din păcate au rămas încă aspiraţii şi prilej de noi discuţii controversate unele măsuri propuse în cadrul anchetei **„Îmbunătăţirile regulamentului pentru examenul de admitere în învăţămîntul superior“**. În ciuda evidenţei, consecinţele dăunătoare pregătirii universitare pe care le are o asemenea prevedere cum e **adunarea mediei din liceu la calcularea mediei de admitere** se va perpetua şi în noul an universitar. Şi cînd ne gîndim că acest amendament purta girul a numeroase cadre didactice de prestigiu din învăţămîntul superior...

Preocuparea majoră pe care o manifestă mulţi dintre studenţi faţă de spectacolul de teatru, operă, film se finalizează nu o dată în observaţii judicioase, de un real ajutor pentru instituţiile noastre artistice.

Necesitatea de a se relua unele spectacole de operă valoroase, prematur intrate în uitare, exprimată în articolul **„Bietul John Falstaff“** a fost cu căldură confirmată de noua şi activa conducere a Teatrului de Operă şi Balet din Bucureşti. Vom avea astfel satisfacţia să-i revedem pe scena primului nostru teatru liric pe **Falstaff, Oedip, Cavalerul rozelor...**

★

Concluziile şi măsurile care s-au desprins din controlul întreprins nu de mult prin toate căminele şi cantinele studenţeşti din ţară de o comisie alcătuită din reprezentanţi ai Ministerului Învăţămîntului, U.A.S.R. şi „Vieţii studenţeşti“ au format obiectul cîtorva articole cunoscute cititorilor noştri. Aprecierile ca şi numeroasele semnale critice, dată fiind rigurozitatea cu care s-a întreprins acest raid, au fost împărtăşite, chiar dacă nu în totalitatea lor, de către cei vizaţi. Scrisorile primite de la **Institutul politehnic Iaşi, Consiliul U.A.S. Timişoara, Institutele pedagogice din Bacău şi Oradea, I.M.F.-Bucureşti** şi din alte părţi ne fac cunoscută preocuparea hotărîtă a conducerilor administrative, direcţiilor educative şi asociaţiilor studenţeşti pentru buna gospodărire a căminelor şi cantinelor, îmbunătăţirea în permanenţă a condiţiilor de viaţă şi studiu ale studenţilor. Indolenţei şi indisciplinei în muncă, practicilor necinstite la care au recurs unii lucrători li s-au dat aproape peste tot riposta cuvenită. Subliniind eforturile care se depun zilnic pentru bunul mers al deservirii studenţilor ca şi colaborarea dintre factorii educativi în vederea respectării de către „beneficiari“ a normelor de convieţuire, forurile care ne-au scris ne asigură de grija şi solicitudinea pe care o vor arăta în continuare activităţii gospodăreşti.

Un singur răspuns distonează în acest context şi e cu atît mai surprinzător cu cît vine de la Universitatea Bucureşti, ale cărei cămine şi cantine au fost în repetate rînduri criticate în paginile revistei, fie în urma raidurilor întreprinse de noi, fie în corespondenţele trimise de studenţi.

Cu toate că de la început sîntem încredinţaţi de grija care există faţă de problemele gospodăreşti şi educative pe care le implică acest sector al vieţii universitare, grijă pe care nu o contestăm, ni se dau, „pentru edificare“, „cîteva exemple“ spre a ne convinge că **„nu s-a reuşit în toate cazurile să se imprime o linie justă în folosirea şi păstrarea bunurilor de către studenţi“.**

Lista celor „cîteva exemple“, cum se spune cam eufemistic în scrisoarea din care cităm, e destul de copioasă :

— Au fost imputate încă în semestrul I al anului de învăţămînt în curs **costul integral al zugrăvitului pereţilor camerelor 7, 336, 337, 343, 402, 407, 425, 426 şi altele** studenţilor locatari ai camerelor respective pentru faptul că au lipit poze pe pereţi, degradîndu-i.

— Studentului Rudi Victor — de la Facultatea de biologie, anul II, **i-a fost imputat costul refacerii unei uşi de la dulap** pe care a degradat-o montîndu-i belciuge.

— Lui Stroia Mircea de la Cursurile postuniversitare, anul I, **i-a fost imputată contravaloarea unei porţiuni de linoleum din camera ce ocupă**, pe care o degradase.

— Studenţilor Panaitescu L. — Facultatea de geo-geografie, anul II, Tatu M. — Facultatea de geo-geografie, anul II, Istrătescu M. — Facultatea de geo-geografie, anul V, şi Voloşin V. — Facultatea de drept, anul IV, **le-au fost imputate glafurile de travertin de la ferestrele camerelor ce ocupă şi pe care le-au spart.**

— Studentelor Blaga Elena — Facultatea de chimie, anul II, Nahman Solange — Facultatea de fizică, anul II, Veilinger Julieta — Facultatea de Fizică, anul IV, Ionescu Florentina — Facultatea de istorie, anul I, Pop Doina — Facultatea de istorie, anul V, Ivan Tanţa — Facultatea de chimie, anul II, **li s-au imputat pături şi cuverturi degradate ; de asemenea au mai fost şi alte cazuri de imputaţii“.**

La numai cîteva paragrafe după această listă, paragrafe în care de bună seamă încă o dată sîntem asiguraţi de eforturile educativo-gospodăreşti ce se depun pe toate căile, de **„opinia sănătoasă“ existentă în toate colectivele, promovată, sprijinită şi îndrumată de comitetele de cămin cu sprijinul tov. directori educativi** se ajunge şi la o concluzie plină de candoare : **„nu apreciem că cele afirmate în articolul din „Viaţa studenţească“ caracterizează căminul Grozăveşti“.**

Dacă la mijloc n-ar fi fost constatările unei comisii autorizate, (căreia de altfel i se impută şi ei eroarea de a nu fi avizat **„factorii de conducere din universitate asupra acţiunii importante de apreciere a îndeplinirii sarcinilor prevăzute în întrecerea dintre cămine“)** aproape că am fi fost tentaţi să punem sub semnul îndoielii înseşi premiile care s-au acordat căminelor fruntaşe pe ţară, între care nu figurează nici un cămin aparţinînd Universităţii Bucureşti.

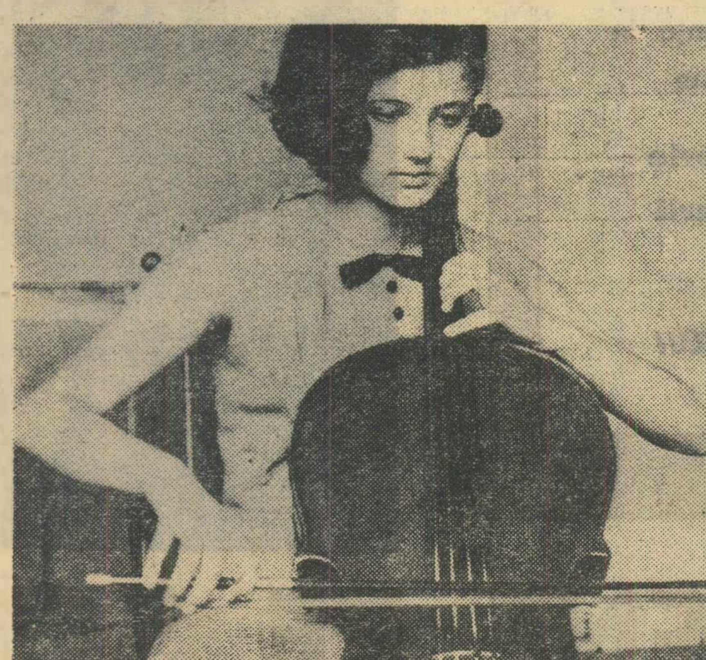
Sîntem surprinşi, de asemenea, că scrisoarea primită din partea Universităţii Bucureşti poartă numai semnătura tovarăşei prorector Tamara Dobrin. Oare conducerea Uniunii asociaţiilor studenţilor pe universitate, comisia socială studenţească n-au nimic de spus în această privinţă ?

Ori se consideră aceste probleme de care ne ocupăm prea minore ?

Sînt întrebări al căror răspuns îl aşteptăm nu atît pentru a informa pe cititorii noştri despre eficienţa intervenţiilor noastre publicistice, ci, aşa cum e lesne de înţeles, pentru a contribui efectiv la statornicirea unui climat de seriozitate în colectivităţile noastre studenţeşti.

Înţelegem astfel să ne îndeplinim o obligaţie ce ne impune şi în viitor o maximă receptivitate faţă de întîmplările cotidiene ale vieţii studenţilor, faţă de nevoile şi sesizările lor ; receptivitate care să fie dublată de o cercetare minuţioasă şi obiectivă a faptelor — aspect căruia trebuie să-i acorde o atenţie sporită corespondenţii, toţi colaboratorii noştri. Aceasta şi ca o condiţie „sine qua non“ a eficienţei sociale pe care trebuie să o aibă fiecare intervenţie a revistei noastre.

Niculae STOIAN

Notă... pe note.

RECOMANDAT EXPRES

UITE CUM SE-NCURCA LUCRURILE SIMPLE...

Ca orice strand şi baza sportivă „Lacul Tei“ are nevoie de cîţiva salvamari pentru sezonul de vară. Iar cum Institutul de cultură fizică din Capitală pregăteşte şi specialişti în compartimentul înot, Consiliul U.A.S. Bucureşti a recurs totdeauna la serviciile celor mai buni studenţi, recomandaţi de catedră. Dar... iată că intervine şi proverbialul dar... Aceşti studenţi nu pot fi angajaţi fără aprobarea serviciului Forţelor de muncă. Şi serviciul Forţelor de muncă nu-i are în evidenţă — pentru că nu are cum să-i aibă — şi... uite aşa se încurcă lucrurile cele mai simple...

E cazul să se renunţe la această birocraţie şi să se dispună o dată angajarea studenţilor la ştrandul studenţesc !

„TELEGRAME“

RECTORATUL — SERVICIUL TEHNIC AL INSTITUTULUI POLITEHNIC TIMIŞOARA, CĂTRE REVISTA „VIAŢA STUDENŢEASCĂ“ :

„Răspuns la adresa dv. din 15.05.1967, care se referă la articolul apărut în revista „Viaţa studenţească“ în sensul că la Cantina nr. 1 Complex există una maşină de tăiat pîine import R.D.G., şi care de la aducerea ei nu a fost folosită, deoarece dispozitivul pentru tăiat este utilizabil numai pentru pîine de format paralelipipedic, iar în ţară se fabrică pîine de format rotund (cu excepţia pîinii albe).

Pentru a putea da o utilizare acestui utilaj **se intenţionează a forma un colectiv pentru a studia posibilitatea transformării maşinii,** în sensul de a o adapta pentru pîine de format rotund, dacă nu poate fi valorificată pentru pîine albă de format lung (franzelă) în cadrul Ministerului Învăţămîntului şi a obţine în loc o maşină corespunzătoare la cantinele noastre“.

Semnat : Director — Marcel Sîngeorge. Şef Serviciu Social — D. Constantin, Şef sector tehnic — Ing. E. Greisinger. Redactat ing. G. E., dactilografiat H. A.... în 3 exemplare).

REVISTA „VIAŢA STUDENŢEASCĂ“ CĂTRE SERVICIUL TEHNIC AL INSTITUTULUI POLITEHNIC TIMIŞOARA :

Urăm colectivului care intenţionează a se forma pentru a studia posibilitatea transformării etc. etc. succes în muncă! Sperăm să fim ţinuţi în continuare la curent cu rezultatele...

OAMENI CARE SE ÎNTÎLNESC CU EI ÎNȘIȘI

GESTUL DESPRINDERII

Intră în viață — conform unei parabole cotidiene — o generație cu un simț acut al timpului, o generație pentru care clipa are valoare de idee și de fapt. Intră în viață un detașament de tineri profunzi, intelectuali cu înaltă demnitate profesională și etică. Societatea îi așteaptă, îi resoarbe. Gestul ultimelor examene e un gest al desprinderii, al alunecării într-un timp și într-un spațiu cu valoare de destin, al unei existențe romantice. Majoritatea fetelor și băieților care se pregătesc de marile investituri sociale cunosc prin refracție, răspunderile publice și intime ce le revin în această societate de umanism și generozitate. Ei și-au însușit ciclul vieții universitare, în general, cu exigență, cu maturitatea răspunderii, sînt, cei mai mulți dintre ei, specialiști de înaltă competență și probitate științifică în cele mai variate domenii ale activității omenești. Majoritatea lor, ajunși acum în zona marilor recapitulări, pot realiza deja sinteze de esență a cunoștințelor, și-au însușit un sistem de gîndire filozofic, logic, creator, un sistem de lucru intrinsec care îi va ajuta pretutindeni în viață. Unii își regretă cu nostalgie studenția nu numai pentru investigațiile profunde profesionale, ci și pentru că anii aceștia au fost probabil anii primelor iubiri. Alții abia așteaptă să încheie examenul de stat ca să nu mai audă de studenție pentru că nu au înțeles-o și nu au trăit-o la adevărata ei sensibilitate. Unii au realizat în cei patru sau cinci ani de facultate primele lor lucrări sau proiecte care îi anunță ca savanți ai zilelor ce vin. Alții abia acum își dau seama că nu au realizat aproape nimic pentru că nu au știut cum și cînd să învețe și că abia acum ar fi capabili să înceapă facultatea.

Ca întotdeauna, înaintea evenimentelor mari, a nașterii, a morții, a iubirii, a căsătoriei, înaintea acestui eveniment, al alegerii destinului pentru o viață, a locului geografic și demografic de desfășurare profesională și etică, se trăiesc emoții puternice. Evident, frămîntările tulbură sensibilități și uneori lucidități. Universitatea este și o școală de caractere. Inevitabil unii se sustrag acestei școli de șlefuire socială. Unii, deși nu o spun de teama dezacordului și dezaprobării, obișnuiți cu o viață comodă, oferită de părinți irecuperabili, obișnuiți să bată din palme pentru satisfacerea celor mai bizare capricii, vor căuta să-și prelungească acest „dolce farniente" invocînd scuze și subterfugii din cele mai penibile. I-am ghicit pe acești lași printre băieții și fetele care afișau teama de condițiile în care vor trebui să trăiască la dimensiunile țării, teama față de neînțelegerea pe care presimt că o vor întîmpina din partea oamenilor ce îi vor înconjura. Era de cele mai multe ori o falsă argumentare a unui posibil și viitor oportunism sau transfer social.

Există un timp și un loc anume unde oamenii se întîlnesc cu ei înșiși. Dacă uiți, dacă întîrzii, dacă eviți această întîlnire s-ar putea să rămîi toată viața un alt om, nu acela care trebuia să fii, în numele tău și al societății în care respiri. Viața trebuie trăită în miezul ei aprins, acolo unde simți pulsul timpului cu propriile tale artere și unde lupta pentru realizare, pentru desăvîrșire se poartă cu violență chiar.

Există însă și o frămîntare justificată pentru acest viitor. Întîlniri întîmplătoare cu unii absolvenți din anii trecuți scot la iveală adevăruri uneori mai puțin optimiste.

Esențiale în această luptă de afirmare a personalității și inteligenței sînt curajul opiniei și vointa de a persevera. Nu renunțarea meschină și superficială după eșecuri, după înfrîngeri, nu fuga!

Datoria absolvenților care se află acum înaintea examenului de stat este de a merge acolo unde vor fi repartizați! Nu dintr-un conformism social ci dintr-o necesitate stringentă, înțeleasă în planul celei mai superioare rațiuni patriotice, socialiste, umaniste! Este vorba de rațiunea de a fi! Astăzi nu se mai pune problema viitorului loc de muncă al absolventului. E vorba doar de curajul, de cinstea, de conștiința și de responsabilitatea de a merge în acel loc de muncă. Nimeni nu mai strigă bătînd cu pumnii în porțile ministerelor: **„Loc, loc, faceți loc puterii noastre de muncă!"**, așa cum strigau odinioară absolvenții institutelor de învățămînt superior. Loc pentru puterea de muncă a generației care intră în viață există pretutindeni, pe șantiere, în uzine, în fabrici, în școli, în spitale, în dispensare. Nu vă descurajați, nu dezertați de la misiunea și răspunderea voastră socială, chiar dacă la început veți eșua, ci dimpotrivă luptați cu ardoare, cu pasiune, pentru a vă concretiza ideile și visurile generoase hrănite în facultăți, luptați să fiți fericiți acolo unde este nevoie de voi!

Adrian DOHOTARU

„Hai, hai, domnu' doctor"

Șoseaua asfaltată care leagă Sibiul de Sebeș, după ploaie, strălucea întunecat, ca de metal șlefuit. Renault-ul doctorului Tiberiu Marcu, medic la Șura Mare, raionul Sibiu, aluneca ușor, ca o pasăre. Îl rugasem să-mi vorbească despre sine și despre anii lui de „apostolat". Mă întrebase: De ce? Vreau să scriu, îi răspunsesem și doctorul rîsese. Bineee... Mă poftise în mașină. Mergem la un poet. El o să-ți răspundă și pentru mine și pentru el. Ripostasem, că eu vreau să scriu despre un medic de țară... Da' ce, vrei să scrii despre mine? Eu-s aici! aproape de Sibiu. Să mergem la Lică, la Șugag, să vezi acolo „țară".

Tibi Marcu mi-l „încondeia" pe Lică. Brăileanul Ilieș Carayorgopol, absolvent de 6 ani, venise la Șugag direct din facultate. Șugagul, o comună montană din raionul Sebeș, e la deschiderea drumurilor lui Sadoveanu și Blaga. O comună aruncată capricios pe coclauri neprimitoare. Dacă o iei de la un cap, ca să ajungi la celălalt, faci cam binișor 20 km.

— Totuși, pentru el tocmai faptul că Șugagul era așa împrăștiat i-a plăcut. Aici e de lucru, frăție. Și-a frecat mîinile și s-a apucat de treabă. Dacă era un te miri ce sat mai aproape de oraș, ar fi zis: Asta am mai văzut. Pas! Că el e din Brăila și e poet.

★

...Februarie. O dimineață cu ploaie de sus, înghețată pînă jos, ca plumbii. Și tocmai la dracu-n praznic. Așchiile de ploaie înghețată îi plezneau fața.

Însoțitorul mergea în fața lui inconștient. Îl grăbea:

— Hai, domnu' doctor, încă o lecuță, că mi se prăpădește muierea.

— Și-o lua mai repede, gîfîind. Doctorul își lega toată puterea lui de cuvintele acelea ale omului: Hai, hai, domnu' doctor.

— Copilul s-a născut mort, no, asta e, dar să nu moară muierea.

Femeia arăta rău: slabă, palidă. Pierduse primul ei copil. Avort spontan. După 4 ore de urcuș doctorul se simțea sfîrșit. Femeia pierduse sînge. Glucoză. Veghe. Palinca de „muguri" îl încălzea. Tremura.

— Scapă, domnu' doctor?

— Scapă, bade.

Ochii femeii s-au deschis, mari, limpezi, ca de dincolo de lumină. Ochii bărbatului erau la fel, că se cunoșteau și se așteptau.

— No, tu muiere, tu dragă, tu...

Și plîngea, omul, și-i strîngea mîna doctorului, și doctorul, tînăr și sentimental, a ieșit în curte și a tras aer proaspăt în plămîni...

★

— E poet, Lică, vă spun eu. A scris zece poezii. Ia arată-i-le, doctore.

Mi-a plăcut cum i-a zis: doctore. Dar Lică nici n-a clipit. A dat numai din mînă, semn că n-are nici un sens.

— La început mergeam călare. În cătunele dinspre munte merg și acum cu calul.

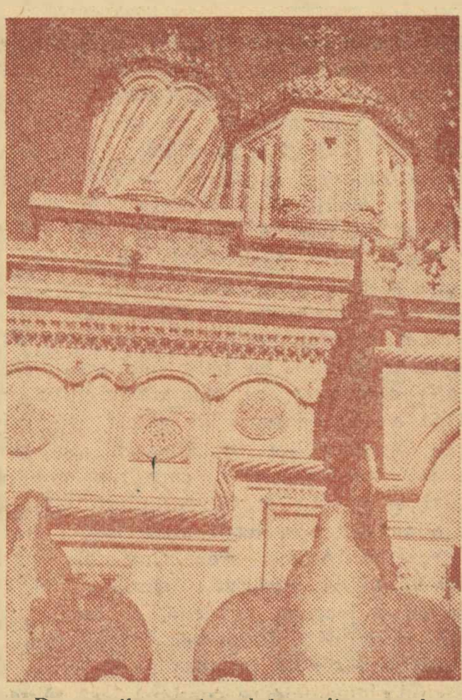
— Acum nu mai am în circă nici o boală serioasă. Absolut toate bolile specifice locului au fost stopate.

— A avut deseori posibilitatea să plece din Șugag dar n-a făcut-o. Cred că numai în cazul că ar ști precis că-i vine un înlocuitor ar pleca, dar nu-s convins. Poate că l-ar pune la încercare mai întîi. S-a legat de oameni și locuri, a învățat și „dialectul".

Am citit în cele din urmă versurile lui Ilieș Carayorgopol. Versuri de dragoste, de chemare. Dar nu triste. Sînt versurile unui om care se știe întreg și se miră că ceilalți nu înțeleg asta.

Dinu TUDOR

DRUMURI VOIEVODALE

Drumurile voievodale sfîrșesc la porțile Argeșului sau mai bine zis aici încep

Drumurile voievodale... Ele au răsunetul de aur al istoriei — rîurile își mută albia, arborii cad și alții își aruncă în tărie creștetul — numai drumurile duc neabătute la marile locuri de cinstire și învățătură, de bătălie și domnie vrednică.

Țara Argeșului, loc binecuvîntat și ales între locuri, îmi simțea pașii acum cînd pomii cuceresc aerul cu mirosul lor crud de fructe și frunze. Drumul care duce la Curtea Domnească a gustat din tropotul cailor de luptă, din huruitul carelor pline de grîu, a răsunat de pașii oștilor care duceau steagurile la izbîndă și moarte, de idiomul străin al papistașilor veniți în umbra Doamnei Clara, căzuți înainte de a li se ridica numele.

Timpii trec. De obicei rămîn pietrele sau nici ele. Așa se întîmplă că, chiar pietrele nu pot rămîne legate dacă n-a fost cineva cu mintea, inima și mîna zdravănă să le lege, să le dea viață și înălțare, cuvînt de lege și de izbîndă, fie lăcaș de judecată și pace, de închinare sau numai loc de pus capul după o zi de ploaie sau de patimi sau după o luptă cînd se întregește un tărîm și se numește: ȚARA.

Pe la 1300 și... și pe malurile Argeșului se arătase un domn harnic, cu vorbe multe de duh, poate ca să-i adauge la înălțime o palmă în ochii celor care munceau pe coline și prin văi, oameni mîndri, pletoși, care nu știau ce e frica și moartea. Era Domnul Basarab, încă tînăr, cu vițele părului negre, cu fruntea deschisă și în jos de ea ochii mici, negri, și cînd rîdea parcă rîdea cu ochii, fiindcă i se închideau de plăcerea rîsului. Nu prea lat în spate dar bine făcut ca un trunchi, după măsura lui și înălțarea de la pămînt. Îi plăcea vorba rară și luptele între flăcăi și vinul cel lăudat, băut cu cumpănă, cu ostașii și curtenii fără să țină seama de însemnele unora sau de numele de om de mijloc al celorlalți. De aceea îl știa tot ținutul de bine și îl cinstea...

Dar acesta nu-i decît un portret al celui dintîi descălecător al primului domn de sine stătător și neatîrnat al Țării Românilor. Curtea de Argeș înclinăm să credem că i-a fost prima reședință domnească, iar ultim refugiu — cetatea Poenari (cetatea așa-numită a lui Țepeș), care în parte era ridicată de pe timpul romanilor. Poenarii, acest punct de o admirabilă strategie putea rezista oricărui asalt luni de zile; cum la data aceea un alt punct strategic de o asemenea importanță nu întrezărim, susținem că punctul Posada nu se putea afla decît mult prea aproape lingă albia strîmtă a Argeșului. Drumurile voievodale vechi ale Țării Românești sfîrșesc totdeauna aici.

Tîrgul de la Curtea de Argeș cunoaște în prima jumătate a secolului al XIV-lea o înflorire deosebită, capitală fiind, dînd întîietate Cîmpulung Muscelului, nouă poartă domnească. Curtea de Argeș e o mărturie a rezistenței românilor de la sudul Carpaților la catolicism. Dacă zidurile Bisericii Domnești rezistă (cu cîteva restaurări) și astăzi, din biserica catolică Sant Nicora (Nicola) nu s-au păstrat decît cîteva ziduri în ciuda construcției îndrăznețe pe care o ghicim.

Biserica Domnească, lăcaș de odihnă de domni și cavaleri, poartă o inscripție unică pe unul din zidurile sale: „La leatul 6860 (1352) la Cîmpulung a murit marele Basarab Voievod".

Drumurile voievodale sfîrșesc la porțile Argeșului sau mai bine zis aici încep — gîndite și apărate în lupte, cinstite în cuvinte, drumurile evilor moderni.

Dumitru M. ION

MISTERELE BUCUREȘTIULUI

roman-foileton sau manual de morală practică

Intr-un număr anterior revista noastră publica „Ispitele Bucureștiului". Era, de fapt, un raid prin arhiva Ministerului Invățămîntului, pe baza căruia au fost semnalate aspecte legate de nereușita intențiilor unor absolvenți „ispitiți" de... schimbarea repartițiilor. Există însă și reversul medaliei. Și în materialul de față avem în obiectiv pe cei care și-au găsit, pînă la urmă, un „adăpost" cald în Capitală. Procedeele folosite pentru a-și atinge ținta sînt vizibile: intervenția, inducerea în eroare, apelul insistent la „bunăvoința" unor persoane influente, neglijența direcțiilor de personal și învățămînt din unele ministere și intreprinderi. Există o diversitate de aspecte în acest sens și surprinderea lor pe parcurs nu face decît să aducă oarecare lumină în problema atît de disputată a schimbării repartiției absolvenților.

BILL EVADEAZĂ DIN PROVINCIE...

Intreprinderea „Montaj-instalații-izolații București". Urc repede cîteva scări dosnice (e undeva pe Lipscani), bat la o ușă și întreb: La dv. lucrează inginerul Guțulescu? O secretară mă privește nedumerită, face cîteva „investigații" lapidare în ținuta subsemnatei și după o pauză bine gîndită: așteptați puțin!

Aștept. Se-ntoarce și mă poftește într-un birou alăturat, anunțîndu-mă sec și grăbit: Vine imediat! Inchide ușa și rămîn în tovărășia a trei birouri de pe care mă avertizează trei calendare că e joi și încă nu știu mai nimic despre „eroul" meu. Recapitulez în memorie puținele date pe care le am despre Guțulescu. Deci, îl cheamă Aurel Horațiu Guțulescu, zis Bill Bill, ce nume! Fac tot felul de derivate ale acestei mîngîietoare porecle și rîd. La urma urmei ce-i de ris? A fost repartizat la Deva, în Hunedoara. Nu s-a dus. De ce nu s-o fi dus? Necăsătorit din Călărași. S-a angajat cîteva luni într-o întreprindere din Craiova. Bill în provincie? Sună ca un titlu de vodevil. Și iată-l la Intreprinderea „Montaj-instalații-izolații București" șef de lot în mai puțin de un an. Bill în București! E altceva. Dar de ce nu mai vine? Se cam lasă așteptat „șeful".

Nu mai vine. Aud în spatele meu o voce baritonală. Nu poate, îmi spune ca o scuză un tovarăș care aflu că e de la cadre. Are de lucru.

— Mult?

— Foarte mult!

— Aici, la dumneavoastră?

— Nu, în altă parte.

— I-ați schimbat... repartiția?

— A, nu: nu noi. Singur.

— I-ați schimbat-o și dv. vreodată? Pe cea de la Deva de pildă?

— Nu, n-am ținut cont de ea. L-am angajat direct. Necesar de cadre. Dar nu noi, directorul.

— Bine, și unde-l pot găsi? Trebuie! Mă interesează orice destinație ar avea Bill.

Interlocutorul meu pare înduioșat la auzul familiar al numelui.

— Căutați-l la Tribunalul raionului „1 Mai"...

— Mulțumesc.

DOSARUL Nr. 2182 SAU IREVERSIBILA REPARTIȚIE A LUI BILL

Cu Aurel Guțulescu, vă rog, mă adresez președintelui de la Tribunalul „1 Mai".

— Da, cu plăcere. Și fără să mai am un răstimp de gîndire mi se pune în brațe... dosarul nr. 2182.

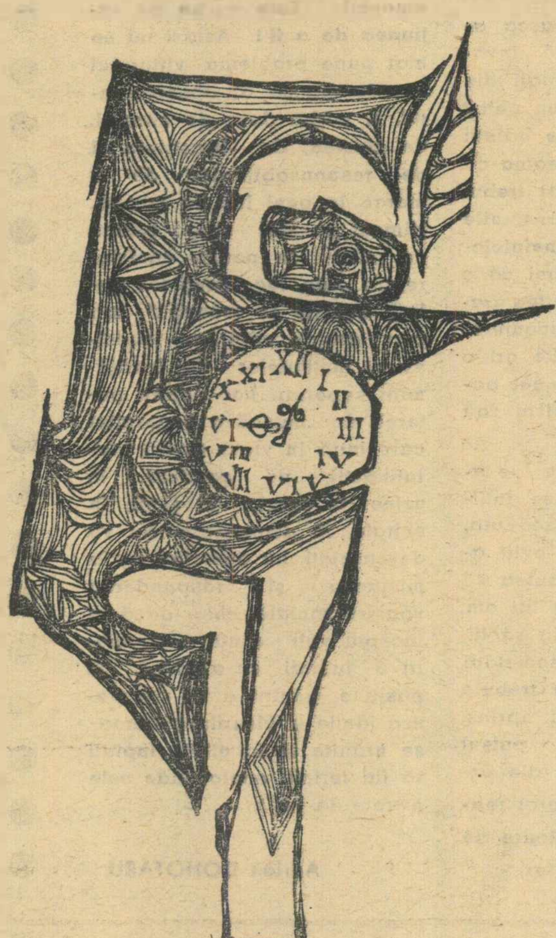
— Condamnat?

Dosarul suplinește orice conversație: în dimineața zilei de 19 martie este arestat împreună cu bunul său prieten Hochseidt Nicolae, zis Nicolas (asistent la Facultatea de limbă germană), la domiciliul acestuia din strada Sf. Spiridon nr. 10. Beție de o noapte: Restaurantul Kiseleff, Nord Hotel, Melody-Bar... Taxiuri, din nou beție, camera lui Nicolas și... o femeie, îngrozită, care cere ajutor vecinilor. Nicolas este acuzat de viol. Bill pentru complicitate și tentativă de viol. *A doua tentativă de fapt. Prima îi reușise în plin: rămînerea în Capitală ca inginer șef de lot la Instalații montaj.*

Cine l-a ajutat în această performanță?

Nimic nu justifica rămînerea lui Bill în București: nici repartiția (o avea pentru Deva), nici media șapte la examenul de stat, nici buletinul de Călărași...

Și totuși a fost angajat: „din necesitate de cadre", confirmă directorul intreprinderii, tovarășul Olimp Dumitru. Ca și cum această „necesitate" ar face tabula rasa o dispoziție a Ministerului Invățămîntului, ca și cum nu s-ar fi găsit alții să-l înlocuiască Bill înlocuit? „Săracul Bill, cum i s-a putut întîmpla așa ceva, tocmai lui care..."

Desen de Radu VINCENZ

Continuă mirările, nedumeririle șefilor și colegilor lui de la Intreprinderea „Montaj-instalații-izolații București". Da, tocmai lui, care întîrzia de la serviciu adesea, ducea o viață între baruri și scandaluri, era împricinat într-un accident de muncă și toate acestea fără să impacienteze pe nimeni Bietul Bill! E prima dată cînd respectă o... repartiție cu destinație sigură și de neînlocuit. Destinație de care sînt răspunzători și acei care i-au înlesnit rămînerea în Capitală.

NU CREDE ȘI CERCETEAZĂ!

„Doriți s-o angajați pe Murgu Cornelia în altă parte?" — mi se adresează inginerul Ioan Plugaru, șeful secției Materiale tehnologice și drojdii furajere de la I.N.C.E.F.-Pipera. Mimica feței trădează mai degrabă bonomia omului pornit pe glumă. „Luați-o tovarășă, doar și-a făcut destul stagiu la noi!" Cum și l-o fi făcut, cînd e angajată de-abia de anul trecut, nu mă dumiresc. O fi dat trei ani de stagiu într-unul singur așa, să comprime timpul, spun mai mult pentru mine. „L-a comprimat, n-am ce zice. In toate eprubetele sparte și-n nepricepere", se-ntunecă inginerul, scăpînd un „cine naiba a adus-o?!"

Va să zică, a adus-o cineva și, de voie, de nevoie, s-a trezit cu Murgu Cornelia în secția pe care o conduce. Nici mai mult, nici mai puțin, cercetătoare!

Adică ce-nseamnă „a adus-o"? N-a venit prin repartiție? Și dacă a venit, de ce să fie angajată în altă parte?! N-are nevoie I.N.C.E.F.-ul (Institutul de cercetări forestiere) de cercetători? Și dacă are...? Ceva sună fals. Imi vine în minte un proverb: crede și nu cerceta! Imposibil! Parafrazat e viabil, e logic: nu crede și cercetează! Nu pune la îndoială spusele inginerului Plugaru, dar cercetează! E un imperativ.

Prin amabilitatea serviciului de cadre sînt în posesia dosarului Corneliei Murgu. Prima pagină: o decizie cu nr. 13810/66 a Ministerului Invățămîntului, prin care absolventa Facultății de chimie, secția biochimie este repartizată la Combinatul de industrializarea lemnului — Gălăuțaș-Toplița.

Celelalte foi atestă mediocritatea fostei studente care n-a depășit media 6 decît cu cîteva zecimi în primii patru ani și o medie de 7 în ultimul.

O caut pe „fericita" cercetătoare și-i spun scopul vizitei mele. E intrigată.

— Nu văd nici o legătură între „Viața studențească", revistă care trebuie să se ocupe de soarta studenților, și... mine.

Trec cu vederea: — Știați de existența Institutului de cercetări forestiere? — o întreb.

— Habar n-aveam — îmi răspunde după multe clipe de gîndire, scuturîndu-și nervos umerii.

— Bine, dar cum ați ajuns aici? V-a ajutat cineva? insist.

— Are vreo importanță „cine" pentru ancheta dv? Mă-ndoiesc! — cochetează sigură pe situație Murgu Cornelia.

Cum a ajuns totuși Cornelia Murgu în Capitală? „A adus-o cineva mai mult ca sigur", vin ca o confirmare spusele tovarășilor de la serviciul personal. Cine a adus-o?! Trebuie dezlegată enigma lui „cine". Dar cum?

Mi se atrage atenția că pe un colț al deciziei de repartiție cu nr. 13180, în locul intreprinderii beneficiare CIL Gălăuțaș, apare I.N.C.E.F. Intradevăr. Modificarea s-a făcut în urma cererii Corneliei Murgu către Ministerul Economiei Forestiere. Și, „conform aprobării conducerii M.E.F. și avizului conducerii I.N.C.E.F.", în 23 VII 1966 e angajată „pe post corespunzător pregătirii sale" (N.n. ?!)

A știut Ministerul Invățămîntului că s-a revenit asupra repartiției inițiale? Și-a luat M.E.F. această răspundere cînd se știe că singurul avizat să opereze deciziile e Ministerul Invățămîntului? E vorba în ultimă instanță de o „colaborare" telefonică? Pentru că se cunosc cazuri cînd un fir telefonic între ministere poate deveni colacul de salvare al acestor absolvenți „înecați" în propriile lor prejudecăți? Sau, ce face mîna dreaptă nu știe stînga și invers?

Deocamdată, Cornelia Murgu e sigură pe „postul" ei. Sigură pînă cînd? Pînă cînd cele două ministere vor dezlega enigma acestui post la adăpost!

MISTERELE SE „DESFAC" O DATĂ CU CONTRACTUL DE MUNCĂ

Istrate Carmen abia se „aciuase" la Intreprinderea de radiatoare, echipament metalic, obiecte și armături sanitare — București. Cald, cald, treabă puțină. Nu te poți amesteca oricum acolo unde nu-ți fierbe oala. Cînd termini Facultatea de biologie, secția zoologie, și lucrezi în specialitate, e altceva. Dar, cum să-ți profesezi meseria la Brăila, locul de baștină, unde te cunoaște tot orașul? N-are rost! Așa că, de la zoologie la... chimie nu-i o distanță astrală. Și iat-o pe Carmen „chimistă" la Intreprinderea de radiatoare.

Și-a trecut toamna lui '66, și iarna lui '67 și a intrat în primăvară cu neliniștea anotimpului: să nu afle cineva că e angajată aici, doamne ferește! Și a aflat organul de resort (Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini), mai precis Direcția personal-învățămînt, care n-a stat mult pe gînduri și a solicitat întreprinderii trimiterea urgentă a angajatei la locul unde inițial trebuia să fie prezentă. A fost greu. Cuvintele nu pot suplini zguduitoarea surpriză! „chimista" părăsește uzina cu o lacrimă de jenă și cu o foaie tremurată în mîini: *desfacerea contractului de muncă.* Așa se întîmplă întotdeauna și în reacțiile chimice cînd elementele se combină fără să se satisfacă valențele.

Marta CUIBUȘ

O PROBLEMĂ ÎNDELUNG NEGLIJATĂ:

PREGĂTIREA REPARTIZĂRII ABSOLVENȚILOR

La vremea scadențelor nu sînt cunoscute perspectivele. Să fi uitat oare decanatele, organizațiile U.T.C. și asociațiile studenților problema cardinală a anilor V? De ce, nici cu zece zile înaintea repartizării, absolvenții nu cunosc ce posibilități li se oferă? Ce se mai poate face în al 12-lea ceas?

Este îndeobște cunoscut că an de an, în functie de nevoile de cadre ale economiei, științei, culturii și învățămîntului nostru, crește numărul celor admiși în facultăți; că, de la intrarea în institut, proaspeților studenți li se asigură condiții materiale corespunzătoare pentru învățătură și sînt înconjurați cu atenție de cadrele didactice, organizațiile de tineret, colegii mai mari; se mai știe de asemenea că pe parcursul anilor de studii există o continuă preocupare pentru a-i ajuta să devină buni specialiști. De ce oare cînd *toate aceste eforturi trebuie finalizate — și nu oricum — pregătindu-i pe absolvenți în vederea repartizării și prezentării în producție, aceiași factori uită că mai au o ultimă și înaltă datorie morală, una dintre cele mai de seamă, față de cei ce pășesc pe drumul profesiei?*

Răspunzînd unei anchete întreprinse de subredacția noastră din Cluj, V. Muscă (Filozofie) arată: „Știm *din auzite* (sublinierea redacției) că există *o procedură destul de complicată* a cărei cunoaștere ar trebui s-o posede absolventul ajuns în fața comisiei de repartizare. Această lipsă a făcut loc acreditării unor zvonuri mai mult sau mai puțin întemeiate, în măsură să ne deruteze". Deci, *din auzite*. De ce? Pentru că, „spre deosebire de alți ani, decanatul, asociația studenților și organizația U.T.C. din facultate nu au inițiat nici o acțiune de lămurire a absolvenților. *Consider că organizațiile de tineret au vina esențială de a zăbovi prea puțin asupra problemelor ce privesc pe absolvenți*". Iată și un alt exemplu. La Facultatea de filologie-Cluj totul s-a redus la o întîlnire cu doi absolvenți ai facultății care au vorbit despre începutul carierei lor didactice. *Din păcate*, remarcă L. Ioani și I. Cuceu, doi dintre participanții la aceeași anchetă, *nu s-a întreprins nimic pentru cunoașterea locurilor care urmează să fie ocupate de absolvenții din acest an.*

La Facultatea de limbă și literatură română din București, și exemplul nu este unic, se pare că unii absolvenți, urmînd un rău exemplu, încearcă să se eschiveze de la repartizare, neprezentîndu-se la examenul de stat. Astfel, peste o treime din efectivul anului V nu s-a înscris pentru acest examen. Să mai subliniem lipsa de interes a asociațiilor studențești din această facultate față de acest an de studiu ce poartă și povara unui mare număr de restanțieri? *Asemenea neajunsuri se constată, în general, mai ales la facultățile din cadrul universităților* (unele excepții oferă Universitatea din Iași), *adică exact acolo unde de obicei există numărul cel mai mare de neprezentați la locul de muncă.*

Unele acțiuni salutare (fără a fi însă suficiente) au fost organizate în cîteva facultăți și institute tehnice. La ultimul curs, în ianuarie, cadre didactice de specialitate din Institutul politehnic București au vorbit studenților despre datoria față de societate, despre necesitatea de a onora profesia prin comportarea la locul de muncă. Dar de atunci, nimic în plus. La Facultatea de electromecanică din Cluj organizația U.T.C. a invitat la dezbaterile despre viitorul loc de muncă cadre didactice și specialiști din întreprinderile clujene. Cu un asemenea prilej a luat cuvîntul și prof. ing. Liviu Mănduc, decanul facultății, care a lucrat pe toate șantierele mari ale țării.

Deocamdată numai atît. *Cu zece zile înainte de începerea repartizărilor lista locurilor disponibile continuă să rămînă un secret pentru absolvenți*, deși regulamentul prevede că, cel mai tîrziu cu 15 zile înainte, Ministerul Învățămîntului trebuie să cunoască concret nevoile de cadre ale instituțiilor și întreprinderilor. De cîteva zile, la facultăți a fost afișat Regulamentul de repartizare (în unele cazuri și aceasta s-a făcut de mîntuială, pentru că locul ce i-a fost rezervat în avizier nu permite parcurgerea pe îndelete a acestui regulament).

Deși este foarte tîrziu se mai pot asigura:

● **Afișarea de urgență a listei locurilor existente, înainte ca absolvenții să se deplaseze în centrele de repartizare.**

● Organizarea la decanatele facultăților a unor colective (pentru orientarea absolvenților) care să programeze întîlniri cu cadre didactice, specialiști din producție, conducători din ministere și sfaturi populare — cunoscători ai locurilor de muncă anunțate, ai perspectivelor de dezvoltare și exigențelor acestora.

● Cu prilejul efectuării propriu-zise a repartizărilor, ar fi necesar să se ofere o mai mare posibilitate de alegere unităților productive, institutelor de cercetare, catedrelor din învățămîntul superior, care-și cunosc concret nevoile de cadre precum și posibilitățile unor studenți ale căror calități le-au verificat în timpul practicii, al executării convențiilor de colaborare încheiate cu cercurile științifice studențești, în timpul alegerii temei și elaborării proiectului de diplomă.

● Pentru desfășurarea în bune condiții a repartizărilor, sugerăm respectarea strictă a specialității absolvenților, repartizarea potrivit unor criterii obiective prin analizarea situației concrete a fiecărui om, ocuparea locurilor disponibile din orașele mari de către absolvenții merituoși, chiar dacă nu au locuință și buletin de identitate în acel oraș, interzicerea schimbărilor repartizărilor între ministere. *Aceasta implică și din partea sfaturilor populare și a instituțiilor beneficiare crearea unor condiții optime de muncă și viață legal reglementate pentru tinerii absolvenți.* Înțelegînd datoria de a munci la locurile unde au fost repartizați, ei trebuie să simtă totodată și sprijinul organelor locale pentru ușurarea încadrării lor în muncă. Ne exprimăm speranța că, în acest fel, regretabile neprezentări la locurile de muncă vor putea fi evitate.

● Fără a transforma repartizarea fiecărui absolvent într-o lungă deliberare, este necesar ca fiecare comisie să privească cu toată solicitudinea și răspunderea situația fiecărui absolvent, evitîndu-se astfel precipitarea și rezolvarea de mîntuială a acestei probleme capitale. Repartizarea nu este un act administrativ!

Georgeta RUTA

O discuție ad-hoc *cu profesori, decani, studenți și reprezentanți ai organizației U.T.C. și ai asociației studenților de la* Institutul pedagogic de trei ani din Constanța *a scos la iveală* similitudinea *situației cu aceea a pregătirilor făcute (sau mai bine zis, nefăcute) în celelalte institute: și aici doar o întîlnire cu absolvenți ai institutului (cu o slabă participare, tocmai a viitorilor absolvenți) ține locul acțiunilor practice cu caracter de informare asupra modului de repartizare și a locurilor de muncă, amînate pentru ultimele zile; și aci discuțiile individuale cu studenții, pentru a cunoaște mai exact cerințele și condițiile lor specifice, nu s-au realizat în mod organizat (se pare că și indicațiile în acest sens ale Ministerului Învățămîntului s-au lăsat mult*

REPARTIZAREA ȘI PEDAGOGICELE

așteptate...); și aci numeroase neclarități cu privire la normele după care se vor realiza aceste repartizări...

Dar, totodată, în plus, unele aspecte specifice, *provenind din situația sa ca* institut pedagogic de trei ani *și evidențiind probleme (comune institutelor de același tip din celelalte centre) care ar merita cercetate cu mai multă atenție de forurile în drept. Întrucît lista locurilor din rețeaua de învățămînt este comună absolvenților facultăților de limbă și literatură română de* cinci *ani și de* trei *ani — se produc deficiențe care defavorizează mai ales pe absolvenții institutelor pedagogice: în primul rînd, chiar cei mai buni absolvenți vin, în ceea ce privește alegerea locurilor, după cei cu medii inferioare de la universități; apoi, studenții institutelor pedagogice „aleg" posturi fără a ști dacă ele nu au fost dinainte alese de cei de la facultățile cu durată de cinci ani.*

S-a subliniat însă că, pînă la rezolvarea unor asemenea neajunsuri, cea mai importantă problemă este aceea a respectării întocmai a legalității, *neadmițîndu-se nici o abatere de la normele de stat existente și împiedicînd orice „sustragere" de la acestea. S-au menționat însă destule abateri: cazul Gabrielei Ene, care a absolvit la limită în anul trecut și, deși a fost repartizată la o școală dintr-un sat moldovenesc, a „reușit" să se transfere la școala nr. 28 din Constanța — a fost numai unul dintre cele amintite. Și cum spunea tov. conf.* Bădică, *decanul Facultății de filologie și secretarul organizației de partid — asemenea situații au o influență negativă asupra muncii educative duse în rîndul studenților pentru a-și respecta repartizările. Și tov. decan* Niculae Mihăilescu *sublinia existența a numeroase posibilități de abatere de la rigorile legii prin așa-zisele posturi „rezervate" pentru care se aprobă supliniri; asemenea „cazuri excepționale" devin regulă prin intermediul „transferărilor" realizate datorită cunoscutului „lanț al slăbiciunilor".*

La Institutul pedagogic din Constanța există un mare număr de absolvenți ai seriilor trecute care onorează institutul prin munca pe care o împlinesc. Fără îndoială că și o bună parte a actualei serii vor continua această frumoasă tradiție. Remedierea dificultăților semnalate în discuție nu poate decît consolida premisele unor atari succese viitoare.

F. MIRON

DIALOG LA DISTANȚ
în plină sesiu

INSTITUTUL POLITEHNIC TIMIȘOARA

SĂ ÎNCEPEM CU SPECIFICUL...

Înainte de a asista la cîteva examene și de a avea convorbiri cu profesori și studenți despre actuala sesiune, ne-am gîndit să avem în față o situație clară a rezultatelor de pînă la 7 iunie (data cînd ne începeam documentarea) : *86% din numărul total — prezentați, din care 89% promovați.* O primă concluzie : *calitate bună — 70% de calificative între 7 și 10.* Dar și o rezervă : în prima parte a sesiunii, de obicei, se iau note bune, studenții avînd mai multe „dispoziții". Se mai adaugă faptul că în procentul de calitate sînt cuprinse și notele de la sport și limbi străine. Oricum, față de anul trecut situația e mai bună.

Avînd această „oglindă" statistică, am solicitat opinia conducerii institutului, în persoana tovarășului prorector *Ion De Sabata,* care s-a oprit asupra specificului sesiunii. *În învățămîntul nostru superior s-a prea generalizat noțiunea de sesiune. Avem aceleași sesiuni, trei, cu aceeași durată, deși există institute deosebite, deși numărul de examene este diferit, deși gradul de dificultate al examenelor este diferit. Durata sesiunilor ar trebui lăsată la aprecierea conducerilor institutelor și universităților La institutele tehnice studenții sînt foarte aglomerați (multe discipline, lucrări de laborator, proiecte etc.). N-au timp pentru aprofundarea materiilor, ea făcîndu-se doar în sesiune. Chiar presupunînd că un student de-al nostru, cu înzestrare medie, ar munci 10—12 ore tot n-ar reuși să aprofundeze totul (mă refer la anii mari). Atunci el se mărginește, pentru a lua notă de trecere, să „acumuleze", dar nu mai putem avea pretenția să cerem și calitate. Aceasta este una din cauzele generale ale unor insuccese ale studenților noștri, conjugată, firește, cu dezinteresul și incapacitatea altora.*

COORDONATELE EXIGENȚEI

Examenul de Chimie fizică. Grupa nr. 4, anul III, Facultatea de chimie industrială (secția Organică), 2 neprezentați, 3 retrași, un 5, un 6, un 7, patru de 8, șapte de 9 și trei de 10. O grupă bună, cu două „vîrfuri" : *Ion Taloș și Paul Schulz.*

Conversăm cu conf. *Ștefan Popovici,* examinatorul principal și șefa de lucrări *Mariana Bociort.* Despre exigență și coordonatele ei.

— *Dau mai degrabă 9 în loc de 8 (cînd studentul știe de 8,50), decît 5 în loc de 4 (cînd acesta știe de 4 și ceva). 10 nu dau decît pentru gîndire și interpretare. Pentru muncă — 9.*

Cu toate că este o grupă bună s-au sesizat lipsuri mari. Dar examinatorul dincolo de exigență, ține cont de volumul mare de materie prevăzut de programă. Dacă acest volum s-ar reduce la jumătate, ar crește puterea de pătrundere a studenților.

— *Sînt partizanul conciziei.* Mărturie stă cursul meu litografiat.

Concizia, atît la cadrele didactice, cît și la studenți, oglindește tocmai gradul superior al înțelegerii și însușirii disciplinei. *Ar fi bine ca toate disciplinele să se predea într-un singur an, cu un singur examen.*

— Noi avem 3 semestre cu 2 examene. Într-un singur an, în condițiile creșterii orelor de laborator și seminar am reuși o calitate substanțial sporită. *Seminariile și consultațiile trebuie să fie ținute de șeful disciplinei, asistenții fiind obligați să facă cercetare științifică, să se califice. Mulți tineri vor să se țină neapărat cursuri. Sînt de acord, dar să țină cursurile lor, rodul propriei lor cercetări, nu cursurile profesorilor.* În caz contrar ei vor veni cu un curs scris, îl vor citi, ba mai mult, și la examen îl vor avea în față. *Ce nu reține profesorul, cum poate să pretindă studentului?* Asta deja nu mai este exigență.

Există de asemenea, discipline unde se exagerează cu pretențiile. Este vorba de discipline mai puțin importante. De altfel *cam o treime din numărul total de discipline ar putea fi redus. Micșorarea numărului disciplinelor generale și obligatorii s-ar face în favoarea creșterii cursurilor la alegere, ținute de tinerele cadre didactice în discipline noi, rod al activității lor științifice. Posturile universitare să fie ocupate prin concursuri publice. De ce să fim exigenți doar la selecționarea studenților ?*

— Mi se par inutile secțiile, așa cum sînt astăzi, satisfăcînd mai degrabă interesele unor șefi de catedră sau ale unor grupuri. *Propun specializarea în anul V, prin cursuri de specialitate și proiect de diplomă.*

O ultimă problemă : există o dispersare, un paralelism între institutele tehnice și universități, uneori chiar și anomalii. Așa, de exemplu, la universitate se predă cursul „Metode fizico-chimice de analiză", dar la noi nu. *Facultățile de științe ar fi bine să funcționeze pe lîngă institutele politehnice, ori invers. În felul acesta s-ar realiza economii uriașe, care ar permite organizarea unor mari laboratoare, a unei interferențe între științele așa-zis pure și cele aplicate.*

ECHILIBRU ȘI RAȚIONALITATE

La Electrotehnică discutăm cu tov. conf. dr. *Ioan Novac,* decanul facultății, ba chiar angajăm probleme de perspectivă. *Una din marile deficiențe ale actualului plan de învățămînt este limitarea formală la un anumit număr de examene.* Dar nimeni nu analizează din cîte semestre se compune fiecare disciplină în parte (2—3). Mai ales în cazul anilor mari întîlnim situații ca acestea : trei sau patru discipline au început în semestrul II al anului în curs și se termină în semestrul I al anului viitor. Cele trei luni de vacanță întrerup ciclul, adăugindu-se și faptul că nici un student nu se pregătește la disciplinele respective, fiind angajat pentru sesiunea imediat următoare. Și e vorba de discipline de specialitate, cu materie multă.

De pe acum se observă anomalii în legătură cu introducerea unor discipline noi. Introducerea lor trebuie gîndită judicios. În orice caz, nu trebuie făcută cu prețul înlocuirii unor discipline de bază, ci în schimbul reducerii acestora. De neînțeles este numărul mic de ore acordat pentru seminarii și laborator. *Pentru reducerea conținutului unor cursuri n-ar fi rea introducerea unui curs facultativ de istoria disciplinelor respective, care ar elibera cursurile, reducîndu-le la esență.*

O statistică sumară, pe ani, scoate în evidență, ca și în iarnă, rezultatele slabe obținute de anul II. Nimic surprinzător. Este anul în care studenții încep să ia contact cu disciplinele tehnice de bază, cele mai dificile. Dar toate au fost concentrate în anul II. Unele ar putea fi introduse în anul I. S-ar putea prelungi sesiunea pentru anii cu examene grele, dîndu-le studenților posibilitatea să se pregătească mai bine. Cu alte cuvinte, *să se lase la latitudinea facultăților fixarea unor examene, de vreme ce aci se cunoaște mai bine situația concretă.*

SELECȚIA ȘI DIFERENȚIEREA — FACTORII CALITĂȚII

Concluzie la examenul de Analiză matematică (grupa I, anul I, Facultatea de mecanică, secția sudură, examinator — prof. *Vasile Mioc*) : o grupă slabă. Studenții au venit nepregătiți din liceu. Deși profesorul are cursul tipărit la a II-a ediție, studenții, cu rare excepții, nu s-au ridicat la nivelul exigențelor. Din 26 de studenți s-au prezentat 12. Cei mai mulți au căzut. Cauza principală : *selecția la admitere a fost deficitară. La alte grupe, unde selecția a fost bună, rezultatele au fost și ele bune.* (O situație amuzantă : într-o grupă, tot din anul I, Chimie industrială, majoritatea băieților au căzut. Fetele, în schimb, au reușit : trei de 10, un 9, doi de 8 și un 7...).

Așadar, examenul de admitere...

— *Examenul de admitere pe secții mi se pare bun,* este de părere prof. *Gh. Savii,* decanul Facultății de mecanică. *Dar în cazul în care se face o propagandă eficace fiecăreia.* Anul trecut la secția de sudură s-au înscris mai mult candidații care au văzut că numărul celor înscriși e mic. Deci n-au venit tineri care știau cu ce se ocupă secția respectivă, din pasiune. Sînt licee care dau absolvenți bine pregătiți, altele mai slab. Am observat un lucru : *sub aspectul conținutului de cunoștințe nu există un decalaj între pretențiile noastre pentru anul I și pregătirea candidaților la absolvirea liceului. Sub aspectul calității însă, decalajul e foarte mare. Cînd ar trebui să avem o continuitate în acest sens...* Mergînd mai departe : în discuțiile noastre de consiliu *am ajuns la concluzia că putem selecta, la disciplinele matematice și fizice, însuși volumul materiei, în funcție de cerințele specializării din anii superiori.* Și asta în concordanță cu dezvoltarea vertiginoasă a acestor discipline. *Se impune, în această ordine de idei, mai ales pentru cei care vor lucra după absolvire în cercetarea științifică, crearea posibilității însușirii unui volum mai mare de cunoștințe, la un nivel superior pretențiilor de strictă specialitate. Un rol important trebuie să-l aibă, așadar, cursurile de matematici superioare.* Ar fi bine să se introducă discipline la alegere, pe specialități. *În stadiul actual al învățămîntului nostru superior se observă o uniformizare, o reducere la același numitor sub raportul pregătirii studenților. În felul acesta studenții cu calități excepționale sînt reduși la nivelul mediu al colegilor lor. Este nevoie de o diversificare, oferindu-le acestora posibilitatea dezvoltării calităților și înclinațiilor speciale.* Ar fi acesta un salt calitativ în dezvoltarea armonioasă, cerută de progresul tehnic și științific, a învățămîntului nostru superior.

Constantin DUICA

UNIVERSITATEA DIN IAȘI

A trecut prima jumătate a sesiunii. Statisticile, întocmite cu minuțiozitate de secretariate, consemnează cifric afectele sezoniere ale populației studențești din Dealul Copoului. Soarelui torid al lui iunie i se opune, în biblioteci, laboratoare, săli de lectură și săli de examen, febra creatoare a examenelor care a cuprins „in corpore" Iașul universitar.

UN ANSAMBLU FĂRĂ SOLIȘTI

Am în față un tabel în care sînt relevate sintetic rezultatele obținute de studenții institutelor ieșene în prima treime a sesiunii — perioada 1—9 iunie. De la prima vedere se remarcă tendința unei ascendențe calitative și cantitative în raport cu situația existentă în perioada corespunzătoare a anului trecut, în special la cele două mari institute : Universitatea și Politehnica.

Totuși, cifrele indică un procent destul de mare de neprezentări.

Este un fenomen care ar trebui să îngrijoreze atît conducerile unor institute, precum și asociația studenților, care prin comisiile profesionale trebuie să intervină cu promptitudine în puținele locuri unde există tendințe de neprezentare în masă. În ceea ce privește promovarea pe întregul centru universitar Iași au fost înregistrate în perioada 1—9 iunie 2 361 nepromovări (14,9 la sută din totalul examenelor susținute). Este o dovadă a faptului că factorii care răspund de pregătirea studenților ieșeni nu și-au făcut pe deplin datoria, că la

unele grupe
avut în ved
existente și
pedagogice c
unele discipl
încă inadvert
de natură or
dintre ele,
la Universita
să le analiză
mează.

ÎNTRE FAC ȘI... POSI

Sîntem în
profesor Ber
versității; ca
tele : „Actua
climatul une
precierea, în
cunoștințele
Se impun
cial studenți
tru a tria d
dornici să s
cios, pe cei c
profesiune,
țini, e drep
orice altceva
să nu vă m
rezultate ma
ales la anul
e necesar să
ceput baza
merge mai
cel mai bine
Facultatea c
peste 93 la
prezentat la
dintre ei au
ția 90 la su
7 și 10.
Într-adevă
celor afirma
tor, am con
prezența ma
denților Fac
fie, a stude
de chimie și
pedagogic.
primele exa
tăților de Bi
unde decana
ților au de
în decursul
masa de st
teriei preda
grală la exa
spuneau tov
dintele asoc
colae Grigo
ției U.T.C.
„frecvența
narii în tim
de o pregă
siunii, de p
denților la c
drele didact
examen. U
apărut tocm
care pregăt
timpul anul
tică. De ase
la unele m
nal, Drept c
ze, Dreptul
insuficiența
litate în bil
xemplu, „D
burgheze",
tre, nesemi
există curs
face ravagi
pentru care
examenul c
îl vor lua

ani nu s-au
țiile concrete
luat măsurile
merite, că la
udiu persistă
tice și lacune
că. O parte
le referitoare
ă, vom căuta
durile ce ur-

tovarășului
ctor al Uni-
e printre al-
a debutat în
sporite în a-
d, a calității
le studenți.
ențe în spe-
i mici, pen-
ceput pe cei
ică conștiin-
țesc viitoarea
tot mai pu-
în facultate
că. De aceea
veți constata
nii mici, mai
ru că, repet,
e la bun în-
care vom
tre facultăți,
ă pînă acum
ozofie, unde
tudenți s-au
93 la sută
ar din aceș-
icative între

pe urmele
ășul prorec-
pregătire și
mene a stu-
storie-filozo-
a Facultatea
la Institutul
prezentat la
denții facul-
afie și Drept,
țiile studen-
i stăruitoare
, mobilizînd
sușirea ma-
ntarea inte-
pă cum ne
neală, preșe-
nților și Ni-
ul organiza-
ea de drept,
uri și semi-
fost dublată
în zilele se-
tuturor stu-
ținute de ca-
materiile de
existente au
grupe pentru
riozitate în
t caracteris-
ltatele slabe
constituțio-
ilor burghe-
rept cauză și
de specia-
ltății. De e-
at al țărilor
două semes-
tru care nu
litografiat,
denți, fapt
ră să amîne
ctitudinea că
din toamnă".

Aceleași idei le-a reluat decanul facultății, tovarășul profesor Nicolae Țațomir, care a adăugat că la Facultatea de drept, spre deosebire de alte facultăți ale universității, rezultatele mai slabe apar în anii mai mari, unde se dau examene la materiile de specialitate, mai dificile, în timp ce anul întîi, în care se predau discipline cu caracter orientativ, obține de obicei rezultatele cele mai bune. D-sa a ținut să releve că slabele rezultate obtinute pînă acum de grupele 529, 530, 531 și 532 din anul II la Economie politică și Drept constituțional, de unele grupe din anul III la Drept civil și penal, sînt datorate exclusiv neseriozității cu care unii studenți s-au pregătit la aceste materii încă din timpul anului, în ciuda eforturilor întreprinse de decanat prin catedrele de specialitate și de asociația studenților prin comisia profesională.

SOCOTELI ÎNCURCATE LA ȘTIINȚE ECONOMICE

Nu s-au dat pînă acum decît 2—3 examene, totuși suficient pentru a stabili o ierarhie valorică a rezultatelor obținute de facultățile Universității. În acest clasament întocmit după primele etape ale sesiunii, Facultatea de științe economice ar deține „lanterna roșie". Studenții săi nu s-au prezentat la examene în proporție de circa 10 la sută, iar dintre cei prezenți, aproape 24 la sută nu au obținut note de trecere. Străduindu-ne să aflăm cauzele care stau la baza acestei situații am consultat mai întîi pe decanul facultății, tovarășul conf. Constantin Nicolicioiu, care ne-a relatat că singurul an care pune probleme serioase este anul I. Motivul? Media foarte scăzută (5) cu care s-a reușit la admiterea în facultate, fapt care a facilitat pătrunderea în anul I a unor elemente complet nepregătite și străine de spiritul învățămîntului universitar. Aceeași afirmație a susținut-o tovarășul profesor V. Cosma, de la catedra de Economie politică. Domnia sa a relevat slaba pregătire a majorității studenților anului I la această disciplină la care s-a dat examen de admitere și care a fost învățată și în liceu. Am asistat la cîteva examene. La grupa 859, din 32 de studenți prezenți la examen (numai două neprezentări) 11 nu au reușit să închege un răspuns cît de cît satisfăcător la nici una din problemele de pe bilet; rugbistul Vasile Crăciun de la Politehnica Iași nu a reușit să-și transforme nepregătirea într-o notă mai mare de 3, Boldur Marcel a reușit un 4, bîjbîind undeva în apropierea... plusvalorii. Am întrebat pe Gazda Iuliana, una din studentele fruntașe ale grupei, despre modul în care acești studenți s-au prezentat la seminarii; am aflat că atît ei cît și ceilalți „picați" erau „picați" din cer și pe la seminarii; cînd veneau erau nepregătiți, absentau de la cursuri. Așadar, explicațiile slabei comportări a unora dintre studenți sînt cele clasice: nepregătirea în timpul anului, chiulul de la cursuri și seminarii. Și cînd acestea sînt dublate de lipsa unor cunoștințe elementare cu care acești așa-ziși studenți reușesc să păcălească uneori examenul de admitere, zadarnice vor fi măsurile decanatului, pe calea convingerii sau a sancționării, zadarnic se va zbate asociația studenților. Este o problemă care s-a ridicat în repetate rînduri de către cadrele didactice în fața conducerii ministerului. „În facultăți nu trebuie să pătrundă asemenea elemente, lipsite de un minimum de cunoștințe, exigențele trebuie să fie identice, fie că vom avea 10 candidați pe un loc, fie că vom avea numai unul. Altfel vom ajunge în situația de a munci în învățămînt cu pierderi planificate, iar rezultatele se vor vedea mult mai tîrziu, cînd, aceste elemente, trecute tîrîș prin facultate, vor ajunge să aibă de spus un cuvînt în producție, să aibă un titlu și să-și spună păreri" — opinează tovarășul conf. V. Cosma, tovarășul lector Ioan Burduja și tovarășa lector E. Gireadă, secretara organizației de bază P.C.R. din facultate.

OPTICĂ GREȘITĂ LA UN EXAMEN DE... OPTICĂ

Și nu numai aici. Mulți dintre cei cu care am discutat, fie ei profesori, cadre de asociație, studenți, s-au declarat împotriva campaniei care se duce pentru integralitate, pentru prezentarea masivă la examene. Astfel au opinat prof. dr. docent I. Gugiuman, decanul Facultății de geografie-biologie, prof. dr. docent Constantin Mihu — decanul Facultății de fizică. „Pentru un student bun amînarea unui examen dintr-o sesiune dificilă, prea încărcată, nu constituie o portiță de scăpare, o fugă de răspundere, pentru că el ar lua fără îndoială examenul. Dar lăsîndu-l pentru sesiunea următoare, el poate efectua o pregătire de calitate, obținînd o notă care să reflecte cu adevărat această pregătire".

Din păcate, urmărind fișele de examen am constatat atît la Facultatea de fizică cît și la Matematică-mecanică și Filologie că neprezentările nu aparțin studenților buni decît cu titlul de excepție, că rîndurile neprezentaților la examene sînt formate aproape în exclusivitate din restanțierii de profesie, din repetenți, din mediocritățile facultății. La Facultatea de fizică problemele pe care anii II le ridică în fiecare sesiune sînt datorate, e drept, și unor deficiențe de organizare, încărcării prea mari cu examene a sesiunii din vară. În actuala sesiune neprezentările și nepromovările au avut un caracter de masă. Numai la colocviul de limbi străine (!!) nu s-au prezentat 72 de studenți din cei 168 înscriși în an, iar 12 nu au reușit să promoveze. O situație curioasă s-a creat la examenul de Optică, unde la grupele 221, 222 și 223 mulți dintre studenți nu s-au prezentat, și mai mulți încă nu au reușit să promoveze. Am discutat cu studenți buni din aceste grupe și i-am întrebat cum au reușit să promoveze cu note de 9 și 10 toate aceste examene și cum explică comportarea nesatisfăcătoare a colegilor. Au dat din umeri sau au răspuns de... 4! „Oricît de dificile ar fi sesiunile de examene, avem atîția oameni care le iau cu note de 9 și 10. Și nu pentru că ar fi mult mai înzestrați decît ceilalți, ci pentru că muncesc mai mult au mai mult spirit de sacrificiu, știu să renunțe la plăcerile și bucuriile false ale clipei, la care nu renunță însă cei ce vin să cerșească un 5" — susține decanul Facultății de filologie, prof. dr. docent Gavrilă Istrate.

ÎNAINTE DE CONCLUZII

Prima parte a sesiunii s-a terminat relativ bine pentru Universitatea ieșeană, marea majoritate a studenților s-au prezentat și au promovat cu brio primele examene; ceea ce trebuie subliniat este tocmai această tendință, această orientare profund constructivă a masei de studenți ce-și văd încununate în examene eforturile unui an. Nu trebuie însă scăpate din vedere nici alte aspecte, nu trebuie uitați nici o clipă acei 14 la sută neprezentați și 13 la sută nepromovați; nu trebuie să li se lase nici o portiță spre lene, spre chiul, spre nepregătire. Iar cei care trebuie să intervină cu toată hotărîrea pentru lichidarea amînărilor și restanțelor din practica universitară sînt, alături de cadrele didactice, studenții înșiși, acei studenți care muncesc temeinic, zi de zi, care sînt exigenți cu propria lor activitate dar uită, sau, dintr-un greșit înțeles spirit de neamestec în treburile altora, nu sînt la fel de exigenți cu colegii lor, comozii.

Pentru că pot și trebuie să poată exista și în Universitatea ieșeană grupe integraliste, pentru că tradiția universitară a Iașului obligă la mai mult și e o certitudine că studenții din Dealul Copoului pot mai mult decît în această sesiune în care nici o grupă de studiu nu mai poate fi declarată integralistă!

Ovidiu PAUN

Urmează Iașul! În scenă — reprezentanții anului III-Geografie de la Universitate.

BUNĂVOINȚĂ FĂRĂ VOINȚĂ

Cu Anton Cristian, student în anul III al Facultății de construcții navale din cadrul Politehnicii gălățene, am făcut cunoștință prin intermediul centralizatorului de note. Primii doi ani absolviți cu note bune, fără accidente reparabile în toamnă, dovedeau un student conștiincios, dotat cu reale posibilități pentru meseria pe care și-o alesese. În anul al treilea neprezentarea la timp a unor proiecte atrage după sine neputința prezentării la unele examene: o avalanșă de amînări și restanțe sufocă putința de redresare și tînărul blond, cu o ținută exterioară corectă, îngrijită, cu multă bunăvoință în intenții și vorbe, cu o privire blîndă, recunoaște resemnat că nu a avut suficientă voință pentru a trece anul. Deci — repetiție.

Dar iată că istoria se repetă, ne aflăm în plină desfășurare a sesiunii de vară și Anton Cristian se află în aceeași situație: e conștient că cele două proiecte și trei examene la care nu s-a prezentat în semestrul întîi îi sînt o povară și i-ar necesita un efort deosebit pentru acum, pentru întreaga vară, recunoaște cu aceeași dezarmantă bunăvoință că nu și-a planificat bine timpul și de aceea nu s-a prezentat nici la primul examen din actuala sesiune, probabil că se va „prezenta la Toleranțe" (să fie oare o rugăminte către noi?), dar crede că-i va fi foarte greu... în orice caz trebuie să ia anul (din nou bunăvoință), dar... simte că-i „lipsește voința".

Stînd de vorbă cu directorul educativ al Complexului studențesc, cu foști și actuali colegi ai lui A. Cristian aflăm că sindromul „bunăvoință fără voință" are un caracter de durată. Conducerea căminului a fost nevoită să trimită o scrisoare părinților în legătură cu repetatele abateri de la normele de conduită impuse de un cămin studențesc. Cristian și-a recunoscut de fiecare dată greșelile; mai mult, a promis de fiecare dată că se va îndrepta, „dar... dar voința" nu-l ajută. Aceeași soartă legată de un „dar..." au avut-o și încercările colegilor de a-l antrena la executarea în timp a proiectelor, la organizarea sistematică a studiului individual, a timpului necesar pregătirii în condiții cît mai bune a sesiunilor.

Întorcîndu-ne cu gîndul la studentul conștiincios din primii doi ani de studiu, îi urăm lui A. Cristian să salveze de la perspectiva timpuriului naufragiu pe viitorul (sperăm) constructor de nave

O „FUNCȚIE" NEMATEMATICĂ

Matematicieni, sîntem obișnuiți să ne exprimăm în limbajul cifrelor și al ecuațiilor. Astfel că bilanțul primelor examene ale studenților Facultății de matematică de la Institutul pedagogic de trei ani din Constanța ar putea fi succint următorul: anul I, la geometrie analitică; 30 promovați, 19 restanțieri (7 note de 5 și 6); anul II, la algebră: 30 promovați, 18 restanțieri (6 note de 5 și 6); anul III: 19 promovați, 7 restanțieri la două și mai multe materii, multe note de 5 și 6 Dar, mai importante decît cifrele sînt concluziile care pun termenii problemei: căci, deși situația este mai bună decît anul trecut, ne aflăm încă în prezența a numeroase... valori negative.

Și prin această punere a termenilor problemei ajungem la formularea unei „funcții" nematematice: promovarea cu bune rezultate e funcție de pasiune, răspundere, muncă și disciplină. *Studenți ca: Popa Ana, Ghiță Floarea, Cujbă Elena, din anul III, care au obținut nota 10 la examenul de algebră, Poliect Simion, Moldoveanu Maria și Anghel Georgeta, din anul I, care au obținut numai note de 10 la examenele sesiunii din ianuarie și la cel de geometrie analitică din această sesiune, Hînsă Gheorghe, Bănică Gheorghe, Chiriac Gheorghe, Cojocaru Niculina, Sferle Dumitru, Popescu Teodor, din anul III, fruntași la învățătură în toți anii de studii, avînd medii peste 8 — sînt toți dintre cei care au înțeles că dragostea pentru profesiune, studierea bibliografiei, nepotolita sete de a cunoaște cît mai mult, sînt elemente obligatorii, definitorii ale eticii studențești. Dimpotrivă, studenții exmatriculați: Dumitrov Aurel, Ionescu Marian, Pinelis Liviu, Stoica Maria și Sincan Aurel, au manifestat dezinteres total pentru pregătirea profesională și au avut abateri de la disciplina universitară. Bîrzea Mihai, Dincă Marin, Marușca Constantin, din anul I, nu au promovat nici un examen din cele care s-au dat în ambele sesiuni pentru că au absentat de la cursuri și seminarii, nu s-au pregătit pentru seminarii, nu au consultat materialul bibliografic indicat*

Pasiunea și munca sînt condiția succesului la examen — iată axioma pe care ne-o confirmă, matematic, fiecare nouă sesiune

Lector Nicolae COSTEA

POŞTA ADMITERII ÎN ÎNVĂŢĂMÎNTUL SUPERIOR

● *O cititoare din regiunea Ploieşti („avînd în vedere că broşura editată anul acesta de Ministerul Învăţămîntului privitoare la admiterea în învăţămîntul superior s-a epuizat la oraşe, iar la sate nu a ajuns de loc") ne roagă să-i dăm cîteva lămuriri în legătură cu condiţiile de admitere în Institutul pedagogic de trei ani, Facultatea de istorie-geografie*

Institutul pedagogic de trei ani de la Universitatea din Bucureşti este situat în şoseaua Panduri nr. 90, iar Facultatea de istorie-geografie are aceeaşi adresă şi telefonul 31.40.00, interior 110. La cursurile de zi durata studiilor este de trei ani, iar la cursurile fără frecvenţă de 4 ani. Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Istoria României — *scris şi oral*

— Geografia fizică şi economică a Republicii Socialiste România — *scris*

● *Concursul de admitere la cursurile de zi se va desfăşura între 1 şi 10 iulie 1967. Înscrierile candidaţilor la concursul de admitere se fac la secretariatul facultăţii ; încep cu 15 zile înainte de data concursului şi se termină în preziua concursului. Pentru înscrierea la concurs candidaţii vor completa o cerere tip în care vor specifica facultatea şi secţia la care doresc să dea concursul de admitere. La cererea de înscriere se vor anexa : a)* certificatul de naştere în copie legalizată ; *b) diploma de bacalaureat sau diploma de maturitate pentru absolvenţii liceelor şi ai şcolilor medii de cultură generală, diploma de tehnician pentru absolvenţii şcolilor medii tehnice şi ai şcolilor tehnice cu durata de patru ani, diploma de examen de stat pentru absolvenţii liceelor pedagogice, diploma de bacalaureat pentru absolvenţii fostelor licee teoretice, industriale, comerciale, diploma (certificatul) de absolvire a altor şcoli care au fost echivalate de Ministerul Învăţămîntului cu liceul, cu dreptul de a continua studiile în învăţămîntul superior (în original) ;* c) certificatul de sănătate ; *d) trei fotografii tip buletin de identitate.*

● *Răspunzînd mai multor scrisori, reproducem după broşura* Bacalaureatul şi admiterea în învăţămîntul superior — 1967 *modul de calculare a mediei finale a concursului de admitere :* La notele obţinute la probele scrise şi orale se adaugă media de la examenul de bacalaureat. Suma astfel obţinută se împarte la numărul probelor plus una (deoarece media la bacalaureat se consideră o probă de concurs). Media aritmetică astfel obţinută este media finală la concursul de admitere.

La secţiile de la institutele de artă, *cu excepţia secţiilor de teatrologie-filmologie, istoria şi teoria artei, dirijat cor şi pedagogie, la calcularea mediei finale de admitere* nu se ia în considerare media de la bacalaureat. *Comisia de admitere stabileşte lista candidaţilor, în ordinea de clasificare, pe baza mediilor finale rezultate.*

Media minimă de admitere la concurs este 6,00.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

MOMENTUL ADEVĂRULUI

DUPĂ CUM AM MAI RELATAT, ÎN ACEASTĂ VARĂ COMANDAMENTE SPECIAL ALCĂTUITE VOR COORDONA ACTIVITATEA VACANŢEI ÎN FIECARE CENTRU UNIVERSITAR. DEOARECE NE AFLĂM ÎN PLINĂ PERIOADĂ DE DEFINITIVARE A PLANURILOR, REDACŢIA NOASTRĂ ŞI-A PROPUS UN RAID ÎN CENTRELE UNIVERSITARE BUCUREŞTI, CLUJ ŞI TÎRGU-MUREŞ — SPRE A RELATA CITITORILOR SĂI CE ÎŞI PROPUN SĂ OFERE STUDENŢILOR, ORGANIZATORII.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

BUCUREŞTI : Studenţii altor centre pot fi invidioşi !

După cum ne informează noul director al Casei de cultură, tovarăşul Jurconi, activitatea acestei instituţii va fi „detaşată" în lunile iulie şi august la complexul studenţesc „Lacul Tei". Ea va constitui totodată „nucleul" întregului program de vacanţă bucureşteană — mai pe scurt — principalul punct „de atracţie".

În momentul de faţă comandamentul a stabilit măsurile generale şi colectivele distincte care se ocupă „să dezvolte fiecare idee în parte".

Astfel, excelent, au fost „compartimentate" acţiunile pe profil — cultural, sportiv, excursii — şi, în sfîrşit, pe sectoare : activitatea specifică de ştrand, activitate de club, activităţi pentru orele de dimineaţă, activitate de seară. Iar metodiştii, salariaţii Casei de cultură, membri ai comisiei culturale se îngrijesc, acum, de încheierea contractelor cu instituţiile de specialitate (cinematografie, teatre din ţară, ansambluri folclorice şi de estradă), de perfectarea unor întîlniri cu personalităţi de seamă, de terminarea amenajărilor etc.

Aşadar, ce ne va oferi **mai concret** baza cultural-sportivă „Lacul Tei"? Evident, un program zilnic de plajă. Cei care nu ştiu să înoate vor putea beneficia de un curs special de învăţare a acestui sport (pentru că anul acesta s-a construit şi mult doritul bazin), avansaţii se pot înscrie... direct la concurs. Adăugăm plimbările de agrement cu ambarcaţiuni uşoare, iole, demonstraţii sportive de schi pe apă, judo, box. Sub un parasolar din material plastic pot fi găsite mesele de ping-pong, şahuri, jocuri de remi, şubah, popice. Şi distracţii în... „Luna Parc".

Pe terenul de sport notăm întreceri amicale la volei, tenis de cîmp, handbal, baschet, bineînţeles fotbal, „miuţe", şi... trecerea probelor pentru insigna de polisportiv. Iar excursii ? Ture nautice pe lacul Snagov, circuitul lacurilor bucureştene efectuat cu bărci la rame, vizite la case memoriale.

Clubul îşi propune şi el o „serioasă înviorare". Biblioteca ştrandului va fi substanţial îmbunătăţită prin transfer şi achiziţii de noutăţi beletristice, publicaţii româneşti şi străine de largă circulaţie ; cîteva vitrine vor face „reclamă" expunînd periodic titlurile cele mai bune ; vor fi deschise standuri unde se vînd volume cu autografe ; se instituie rubrica „interviul literar al săptămînii" — unde scriitori consacraţi vor conversa despre preferinţele lor literare, despre autorul îndrăgit şi altele. Periodic vor fi deschise expoziţii de caricaturi, fotografii executate în vacanţa petrecută la ştrand.

Şi acum să ne oprim asupra „activităţii de seară". Dintr-un început informăm cititorii că arhitecţii decorează un... „mini-bar-cafe", constructorii amenajează o nouă estradă de vară şi se instalează un „ecran lat" pentru proiecţii. Conform contractelor încheiate cu Întreprinderea de difuzare a filmelor, în grădina de vară vor rula săptămînal premierele ecranelor „Republica" şi „Luceafărul", plus o dată un film de arhivă. Adăugăm focuri de tabără, parade ale modei, baluri studenţeşti cu program distractiv, concursuri de epigrame şi cunoscutele carnavaluri de la „Lacul Tei" !

În sfîrşit, o rugăminte către... I.T.B. Prelungirea liniei — sau introducerea unui 35 barat pînă la acest mare complex studenţesc, astfel încît transportul să nu mai fie o problemă. Şi o altă rugăminte, către institute : să pună la dispoziţia bazei studenţeşti un adevărat echipament sportiv (acela pe care îl au în magazie) şi nu materialele pe care le-au scos la reformă !

În afară de aceste acţiuni mari, la Complexul sportiv Tei, în timpul vacanţei vor fi deschise şi două cluburi : ale Institutului politehnic şi ale I.M.F. În special pentru dans şi activităţi de seară. Din păcate, promisiunea mai veche, din „Scînteia tineretului", a preşedintelui Consiliului U.A.S. al Centrului universitar Bucureşti — privind construirea unor dancinguri în aer liber — n-a devenit realitate. Deşi nu era neviabilă...

CLUJ : La suprafaţă totul străluceşte...

La prima vedere totul e bine : programul activităţilor cultural-sportive organizate pe timpul vacanţei e la tipar ; un comandament compus din 14 membri stă gata aprobat : Casa de cultură, clubul Universităţii, I.M.F. şi Institutului politehnic, Parcul sportiv Babeş-Bolyai şi Baza sportivă din Bulevardul Lenin sînt programate să-şi ofere serviciile, atît celor rămaşi în Clujul universitar cît şi celor veniţi la practică.

La o incursiune, însă, lucrurile apar puţin altfel...

În primul rînd, nu toate aceste locuri destinate petrecerii timpului liber sînt „exploatate" pe măsura posibilităţilor ce le oferă. Dacă extragem, de pildă, din programul general programul clubului I.M.F. atingem o statistică revelatoare : în toată vara el anunţă o excursie şi şapte audiţii muzicale pe discuri. Dacă urmărim de asemenea programul parcului Babeş-Bolyai observăm : „Activităţi în aer liber", „Jocuri de volei şi baschet", „Întreceri sportive de volei şi baschet" etc... **În al doilea rînd, întregul program nu este foarte bine adecvat sezonului de vacanţă.** După opinia noastră un program educativ cultural nu înseamnă în nici un caz doar expuneri.

Activităţile propuse de comandamentul clujean nu respiră ! În loc să organizeze multe excursii, Casa de cultură preferă, în 12 iulie, o conferinţă cu diapozitive despre „puncte turistice ale regiunii Cluj", în loc să întreprindă împreună cu un specialist o vizită în oraş, ea programează, în 28 iulie „Expunere cu proiecţii. Clujul modern". Enorm de multe discuţii, simpozioane, recitaluri pe disc, medalioane în sala de spectacole şi de dans şi prea puţine manifestări în aer liber. Nu numai sportive !

În al treilea rînd, programul Clujului pare întocmit superficial şi este extraordinar de formal.

Căror cauze se datorează această situaţie ? Bineînţeles comandamentului care s-a mulţumit „să-şi îndeplinească sarcina" fără pic de pasiune, încropind o listă de „acţiuni" care să „acopere" calendaristic zilele. Şi acum, în loc să se îngrijească măcar de reuşita unor puncte din proiect, pregătindu-le pe îndelete realizarea, pur şi simplu nu se gîndeşte la nimic.

Nu negăm faptul că din neglijenţa multora devizul cu lucrări la parcul Babeş-Bolyai (construirea unor rigole, unui ring de dans, unui mic restaurant) e şi azi proiect rătăcitor (de altfel nici nu se mai ştie în mîna cui se află, inginerul Petru Vartic — care l-a întocmit şi directorul administrativ Ion Vîjdea ne declarau sincer — că l-au înaintat preşedintelui A.S. pentru aprobarea fondurilor şi nu l-au mai văzut de-atunci !!!), că în loc să se propună ministerului, în planul anual de investiţii, amenajări utile s-a cerut „canalizarea totală — în valoare de peste 1 milion lei — a acestui parc natural (?). Dar nu-i mai puţin adevărat că tovarăşii din comandament au încrucişat zdravăn braţele, cu „justificarea" acestor neglijenţe şi n-au intenţia să mai mişte nici măcar un deget...

Se poate amenaja un ring de dans, şi la această oră, pe o terasă din vecinătatea platformei cu jocuri pentru copii (eventual prelungi acest ring cu cîteva alei de asfalt), se poate improviza o estradă acolo, şi se poate „descoperi" un sistem de iluminare. Prin munca patriotică, în apropiere de Someş, n-ar fi rău dacă s-ar aduce nisip, astfel încît să se poată face şi plajă.

Numai interes să existe...

Credem că e cazul ca, pînă nu-i prea tîrziu, comandamentul să mai reflecteze şi să aducă toate corectivele care se impun.

TÎRGU-MUREŞ : Nici nu ştiu de unde să încep...

Ministerul Învăţămîntului nu se ocupă, aşa cum ar fi normal, direct de clubul centrului universitar ; acesta se găseşte sub „tutela" I.M.F.-ului. De-aici... fondurile sale se planifică prin I.M.F. (care nu le planifică), orice „mişcare" trebuie înregistrată de administraţia I.M.F., chiar ziarele de la poşta de vizavi se duc mai întîi la I.M.F. şi după o săptămînă revin la centru... Şi tot de-aici, celelalte institute nu consideră că au nici o obligaţie faţă de amintita instituţie !

În concluzie, clubul acesta este foarte prost dotat şi arată... cum arată. Însă culmea, el reprezintă sediul **de bază** al activităţilor din vacanţă ! Fiindcă la terenurile I.M.F.-ului se programează doar jocuri de fotbal, baschet şi volei, la hipodrom „e cam sălbatec, nu se prea poate face decît puţin plajă", iar baza nautică pluteşte... în aer (aflată într-o peninsulă, în fiecare an i se ridică nivelul şi în fiecare an apele, primăvara, duc cu ele pămîntul adăugat : sfatul popular ne promite că „se vor face eforturi" şi lucrarea va fi gata pînă la 15 iulie).

În aceste condiţii la ce s-a gîndit comandamentul ? Pardon, nu comandamentul, fiindcă aici nici nu se ştia că trebuie să ia fiinţă un comandament permanent. Ci tovarăşii salariaţi, preşedintele centrului. Au consemnat cîteva „măsuri". Spicuim : săptămînal, reuniuni. Vizitarea oraşului şi a obiectivelor sale culturale, istorice, cu studenţii care vin în practică etc.... „NOTA : La propunerea studenţilor se includ şi alte activităţi. Se va organiza un program săptămînal constînd din conferinţe, expoziţii, concursuri, audiţii muzicale, vizionări la televizor şi jocuri distractive".

Aşa cum arată planul activităţilor de vacanţă acum, el nu poate constitui în nici un caz obiectul unei discuţii. Este incomplet, e abia o schiţă. Se impune ca în cel mai scurt timp, aşa cum a fost stabilit, să se constituie un comandament şi acesta la rîndu-i să conceapă un proiect aşa cum trebuie. Cu atît mai mult cu cît cadrul oferit de club ridică numeroase probleme... Poate vor fi cuprinse mai multe zile de camping, serbări şi carnavaluri la platoul Corneşti (mi se pare foarte nimerit pentru asemenea manifestări), concerte în grădina clubului, programe de varietăţi la pădurea de lîngă hipodrom, plajă, jocuri adecvate sezonului, concursuri de înot la Mureş.

De asemenea trebuie rezolvate unele anomalii cum sînt circuitele „abonamentelor, trebuie îmbogăţit fondul bibliotecii (prin achiziţionarea volumelor de către bibliotecara angajată şi nu prin transferul tuturor volumelor de care nu mai are nevoie I.M.F.-ul). Să se folosească cît se poate folosi din baza nautică (de fapt ştrandul, aducînd nişte tonete de răcoritoare, cîteva umbrele, reviste, jocuri de remi etc).

Spunem aceasta, deoarece suficienţi studenţi tîrg-mureşeni rămîn în oraş, şi destul de mulţi vin la practică. Şi „gazde bune" trebuie să le fim, deopotrivă.

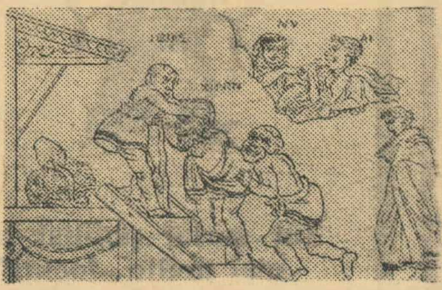
Roxana COSTACHE

„Pygmalion" — în examenul anului III al I.A.T.G.

NIMIC DESPRE EXAMENE

Scurtă istorie a caricaturii

„Sosirea lui Apollon la Delfi" — caricatură de pe un vas antic, recunoscută ca cea mai veche din lume.

„Fuga lui Eneas" — caricatură din fresca de la Gragnano.

Presupusa caricatură a lui Caracalla.

„Papa despărțind pe Calvin și Luther" — secolul XVI.

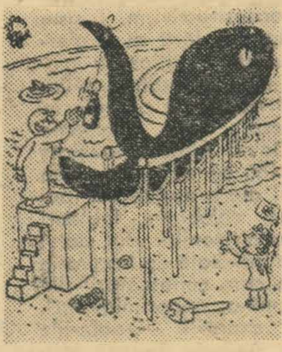
„Los Chinchillas" — unul din „Capriciile" lui Goya (1746—1828), alegorie a prejudecăților nobiliare.

„Orchestra" — litografie de Daumier, datînd din 1852.

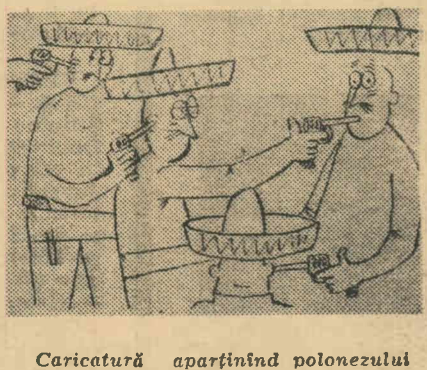
N. Tonitza — „Vițelul de aur"

Desen de Jean Effel, unul din cei mai celebri caricaturiști francezi contemporani

Ion Anestin — „Scenă socială" (1935)

Caricatură aparținînd polonezului Mieczyslaw Boguslawski

● La Muzeul din Torino un fragment de papirus înfățișează un măgar, un leu, o maimuță și un crocodil cîntînd din liră. Grecii au parodiat pe vasele lor unele scene mitologice. La Roma gustul pentru satiră a inspirat fresca de la Gragnano pe care Enea este înfățișat ca un cîine. De altfel, chiar Cicero se referă în tratatul despre orator la „imaginile foarte amuzante care constau în a compara o diformitate, un defect corporal cu un obiect sau animal încă și mai diform".

● În Evul Mediu caricatura înflorește mai ales în miniaturile ce împodobesc cărțile. Dar ea e prezentă și pe frescele sau vitraliile catedralelor.

● În timpul Renașterii, Leonardo da Vinci se amuza să caricaturizeze unele din modelele sale în vreme ce în țările din nordul Europei apare caricatura socială și politică. *Holbein* își pune penelul în slujba lui Erasm. Catolicii și reformații își schimbă reciproc insulte prin intermediul caricaturilor. În Olanda apar caricaturile marilor personalități : Henric al III-lea, Mazarin, Ludovic al XIV-lea. Pictori de renume ca *GOYA*, în Spania, *BOSCH*, în Țările flamande, *HOGGARTH*, în Anglia — realizează lucrări remarcabile ale genului.

● Prima colecție de caricaturi datează din 1589, autor : francezul PIERRE DE L'ETOILE. În timpul revoluției franceze caricatura devine unul din instrumentele cele mai de temut.

● În 1832 Daumier predă revistei „Caricatura" primele sale litografii. El nu va înceta pînă în 1875 să-i atace pe inamicii Republicii. Daumier creează personajul ROBERT MACAIRE, urmat de alte tipuri caricaturale. Se profilează o specializare : GAVARNI se consacră boemei, GRANDVILLE — fantasticului, CHAM — străzii.

● Încep să apară primele reviste umoristice : GIL BLAS, în Franța, publică lucrări ale lui Toulouse Lautrec sau Steinlen, iar PUNCH, din Anglia, publică pe Emett sau Bently. Presa cotidiană devine un debușeu permanent care face cunoscuți pe DUBOUT, EFFEL, CHAVAL, în Franța, BUSCH, în Germania, MAIAKOVSKI și trio-ul KUKRINIKSI, în Uniunea Sovietică, BIDSTRUP, în Danemarca.

● În ROMÂNIA, pe lîngă bogata creație populară a genului, se remarcă prin contribuții de seamă în arta caricaturii — cu un puternic conținut social-militant : HASDEU (Caruselul deputaților, 1866), JIQUIDI, TANTAL, DEMBITZKI, ARY MURNU, SIRATO, TONITZA, ISER, continuați în zilele noastre de numeroși caricaturiști de valoare.

VEDETE DE IERI ŞI DE AZI

FRED ASTAIRE

Mereu tinărul Fred, dansatorul de extraordinară popularitate, lansat pe ecran o dată cu apariţia filmului sonor, „Prietenul public nr. 1" al Americii, e din nou în actualitate. Televiziunea noastră ne-a oferit de mai multe ori prilejul de-al revedea. Fiul unui fabricant de bere din Omaha, Fred — pe numele adevărat Austerlitz (!) — a trăit drama unei familii ruinate de prohibiţie.

Plecat la New York cu sora sa Adela, au debutat împreună în mici teatre periferice. Aici au jucat şi „Cyrano de Bergerac" — numai că Fred, cu modesta lui voce de puştan, interpreta rolul Roxanei, iar Adela, fire energică şi îndrăzneaţă, juca pe Cyrano! Succesul însă veni de la dans. Remarcat de Ziegfeld, Fred joacă „Mesdames soyez sages" şi „Funny Faces" (în 1928), ajungind peste 5 ani să primească 1 000 de dolari pe săptămînă. Rămas fără parteneră în urma accidentului suferit de sora sa, Fred a dansat cu Margo Waldford, Hariette Hoctor şi mai ales cu Ginger Rogers, formînd un cuplu care a dominat ecranul înainte de război.

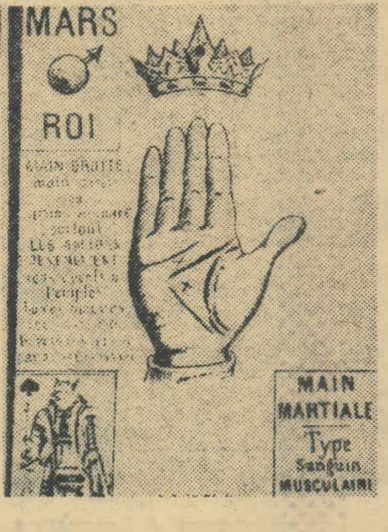
Fred Astaire e omul ale cărui picioare au fost asigurate de compania R.K.O. pentru un milion de dolari. Încă nu apăruse concurenţa lui Pele...

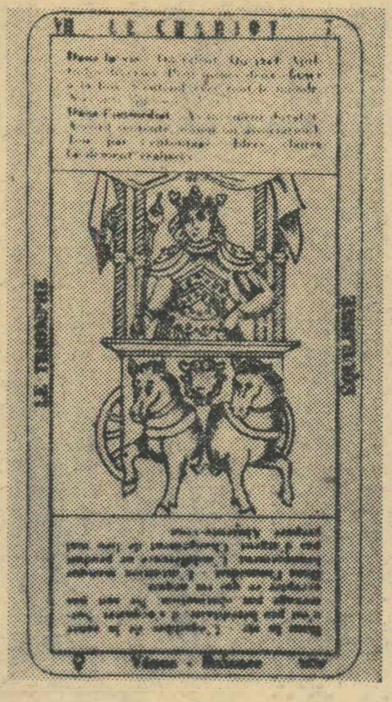
CĂRŢI DE JOC... MAGICE

Editate în mari tiraje în Franţa, cărţile de joc cu care „vă puteţi ghici" viitorul (les Tarots), un fel de „Păcălici" adresat tuturor vîrstelor... încrezătoare, cunosc un neobişnuit succes.

Printre ele — „Le Grand Tarot Berline", joc cu 78 cărţi cu ajutorul căruia, se spune, Edmond „prezicea" viitorul lui Napoleon III, „Jocul mîinii", bazat pe vechile idei ale chiromanţilor, „Le Petit Cartomancien" şi „Arista" (78 cărţi), bazat pe astrologie....

Dacă nu credeţi în viitorul dezvăluit de cărţi — adaugă editorul — folosiţi-le ca motive decorative pentru pereţi. Sînt colorate.

MEXICO 68

Legenda spune că aztecii tribului Nahua, căutînd să se supună prescripţiei divine care le impunea să construiască un oraş pe locul unde vor vedea un vultur devorînd un şarpe, au fondat în 1325 Tenochtitlanul, mare oraş al continentului american, devenit în 1519 centrul unui puternic imperiu care rezista cuceririi spaniole.

Pe locul vechiului Tenochtitlan a fost construit apoi oraşul modern Mexico. Aici va fi găzduită în 1968 :

OLIMPIADA SPORTULUI ŞI ARTEI

Pedro Ramirez Vasquez, preşedintele Comitetului de organizare al Olimpiadei, declara că Mexicul va face tot posibilul pentru a întări vocaţia şi tradiţia culturală a Olimpiadei. E vorba în fapt de o reîntregire a spiritului olimpic clasic, pe care unele expoziţii şi programe artistice de la Roma şi Tokio au prefigurat-o. Tradiţională şi în acelaşi timp modernă, arta mexicană va fi gazda culturii spirituale a întregii lumi...

DE LA FIESTA AZTECA...

Carnavalul, versiune multicoloră a celor mai vechi sărbători aztece, va primi pe oaspeţi cu bogata sa panoramă de dansuri populare, pantomime, măşti şi cîntece. În zona sud-tropicală a Mexicului, carnavalul cel mai remarcabil este desigur cel din regiunea Morelos, la aproape 100 km de capitală, desfăşurat între Cuernavaca şi Cuautla. E vorba de un carnaval „mobil". Fiecare aşezare posedă o grupă de „danzantes", cu măşti şi costume specifice : diavoli, conchistadori, mauri. În ziua sărbătorii străzile şi locuinţele se împodobesc cu benzi de hîrtie colorată şi fanfara se aşează în piaţa „De Pueblo". Fiecare oraş invită echipele de dansatori şi pe locuitorii oraşului vecin. Cu toţii se prind într-o farandolă care durează fără întrerupere 24 de ore. La San Juan de los Lagos se sărbătoreşte „La Chandeleur", unde participă peste 20 000 oameni din toate părţile Mexicului. Sărbătoarea începe la patru dimineaţa, în ritmurile dansului, pentru a se termina spre seară cînd mulţimea, extenuată, se aşează pe pămînt, în „sarapes", pentru a se odihni, în sfîrşit...

...LA MAREA FRESCĂ A LUI SIQUEIROS

Arta modernă mexicană, cunoscînd toate tendinţele, de la Expresionism, Neoconstructivism, Taşism la Pop şi Op, dar fără să fi pierdut contactul cu tradiţionala pictură murală — încoronată la mijlocul secolului nostru de operele lui Diego Ribera, Jose Clemente Orozco şi David Alfaro Siqueiros — va întîmpina pe oaspeţi în cele 62 de galerii ale oraşului. Vor putea fi văzute celebrele tablouri anonime ale artizanilor din statul Jalisco, de o naivitate de inspiratie populară pe care cunoscătorii din Europa ar numi-o „neoprimitivism". În marile expoziţii — galeriile Juan Martin, Antonio Souza, Misrachi sau Aristos — vor putea fi văzuţi, alături de Siqueiros, ultimul supravieţuitor al triumviratului picturii murale, şi de bătrînul Rufino Tamayo, şi : Chucho Reyes, unul din cei mai cunoscuţi artisti moderni, Pedro Coronel socotit succesor direct al „giganţilor", Jose Luis Cuevas, Mathias Goeritz, autor de sculpturi monumentale ca „Ciudad satelite" şi promotor al „abstracţionismului telefonic", Carlos Merida, decorator care foloseşte cu precădere motive prehispanice etc.

Pe zidurile hotelului „Lama" va putea fi admirată cea mai mare frescă din lume (10 000 m²), la care lucrează în acest moment Siqueiros : „Drumul umanităţii"...

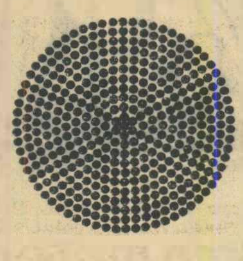
MASCA FĂRĂ CHIP

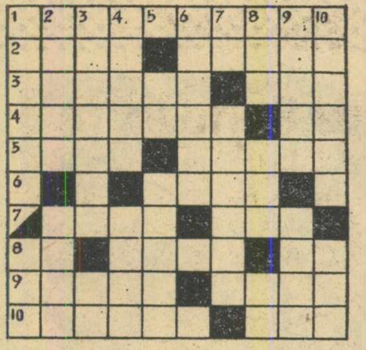
Un serial poliţist în mai multe „focuri"

de Eugen PATRICHE

Mulţi dintre autorii de romane „poliţiste", printre care Ellery Queen, S. A. Steeman şi Constantin Chiriţă (în „Trandafirul alb") obişnuiau să întrerupă la un moment dat naraţiunea, inserînd o notă în care informau cam aşa: **În capitolele pe care le-aţi citit pînă acum există absolut toate elementele necesare dezlegării enigmei. Pînă la apariţia următorului capitol, şi ultimul, puteţi afla singuri cine sînt vinovaţii, de ce a fost ucis Ştefan Aldea şi cum s-au petrecut faptele. Nu rămîne decît să răsfoiţi ultimele 7 numere ale serialului...**

GOL, PE CENTRU!

ORIZONTAL : 1. Fundaş, coleg cu Ioniţă ; 2. Clasă fotbalistică la Farul Constanţa — Mijlocaş la Celtic ; 3. Arbitru din Galaţi — Stoper din lotul U.E.F.A. ; 4. Antrenor la Tîrgovişte — A. C. Milan ; 5. Puternică echipă, campioană în tur. — Feroce suporter al lui Cagliari; 6. Stadionul 1 Mai; 7. Badea şi nu bădie — Frînează atacul alături de Bacoş ; 8. Norocosul portar de la U.T.A. — Cunoscut campion la aparate — Ciornoavă sau Bîtlan ; 9. Mijlocaş la Ferencvaros — Pantea înscrie ; 10. Inter la Politehnica Bucureşti — Arma lui Comisar.

VERTICAL : 1. Mijlocaş la U.T.A. — Băluţiu s-a transferat la Ştiinţa ; 2. Talonat la sosire — Dumitriu devine eficace ; 3. Bec în echipa lui Ţîrlea — Inter la Juventus ; 4. Sportivul cel mai tînăr la Juventus — Pierde puncte acasă ; 5. Teren ! — L-a ţinut pe Meţcaş ; 6. Extremă la Steaua, care tot a sperat... ; 7. Între bare ! — Galerie pe stadion ; 8. Stadion cu gropi — Tînără speranţă la Saragosa — Sportiv fruntaş la... vin ; 9. Teren marcat cu var — Ruda Hvezda ; 10. Secularaţ — Fundaş coechipier cu Skoblar.

Dumitru BUJDOIU

CONGRESUL EXTRAORDINAR AL STUDENȚILOR GRECI DIN EUROPA

SOLIDARITATE CU STUDENȚII ELADEI

Regimul de dictatură militară din Grecia, instaurat prin lovitura de stat din 21 aprilie, a luat o serie de măsuri îndreptate și împotriva studențimii democrate, desființînd și interzicînd activitatea E.F.E.E. — Uniunea Națională a Studenților Greci. Conducători ai studenților greci se află în închisori sau pe insula Iaros pentru singura „vină" de a fi aspirat și luptat pentru libertate și democrație.

Între studenții români și greci s-au statornicit de-a lungul anilor relații strînse de colaborare, așezate pe temelia legăturilor de prietenie care s-au dezvoltat în decursul veacurilor **între popoarele noastre.** Studențimea română a urmărit cu simpatie lupta dusă de colegii noștri greci pentru libertăți democratice, pentru respectarea dreptului de asociere, pentru democratizarea învățămîntului și a condamnat cu tărie persecuțiile, arestările și procesele intentate conducătorilor organizației lor progresiste. Studenții români au condamnat în cadrul unor mitinguri de protest dictatura militară reacționară instaurată în Grecia și au dat glas solidarității lor calde cu lupta studenților greci din țară și străinătate pentru democrație, libertate și progres.

Recent a avut loc la Reședința Universitară de la Antony de lîngă Paris, **Congresul extraordinar al studenților greci din Europa,** la care și-au dat întîlnire reprezentanți ai studenților greci care studiază în centrele universitare situate în întreaga Europă, pentru a dezbate rolul studenților greci din străinătate în urma instaurării în țară a regimului de dictatură militară. Au participat, de asemenea, reprezentanți ai uniunilor naționale studențești din țări socialiste europene și ai unor organizații studențești occidentale, precum și ai Uniunii Internaționale a Studenților și personalități din viața universitară și socială din Grecia, Franța, Italia.

Din partea studențimii din Republica Socialistă România a participat în calitate de observator **Aurel Ghibuțiu**, membru al Comitetului Executiv al U.A.S.R., reprezentantul U.A.S.R. la Uniunea Internațională a Studenților.

Invitații străini, studenți din multe țări ale lumii, au adus salutul lor de solidaritate Congresului studenților greci. Un număr mare de organizații au trimis mesaje de salut.

Congresul a dezbătut pe larg situația creată în urma loviturii de stat din Grecia, participanții fiind unanimi în a aprecia că dictatura militară a fost instaurată de către reacțiunea internă cu sprijinul reacțiunii internaționale și în primul rînd al imperialismului american.

Adresînd participanților la Congres salutul Uniunii Asociațiilor Studenților din Republica Socialistă România, reprezentantul U.A.S.R. a exprimat indignarea profundă a tineretului și studenților din țara noastră care, alături de întregul nostru popor, condamnă acțiunile represive ale elementelor reacționare îndreptate împotriva forțelor progresiste, încălcarea drepturilor și libertăților democratice ale poporului grec. Delegatul U.A.S.R. a subliniat că studenții români sînt solidari cu lupta tuturor forțelor progresiste din Grecia pentru dezvoltarea țării pe calea democrației și progresului și a cerut încetarea imediată a represiunilor, eliberarea tuturor elementelor democratice și progresiste, a activiștilor mișcării democratice obștești, de tineret și studenți, a tuturor acelora care au fost arestați pentru convingerile lor, care au luptat pentru dreptul poporului grec de a fi stăpîn pe soarta sa.

Cuvîntul rostit în cadrul congresului a dat expresie convingerii studențimii române că lupta forțelor progresiste din Grecia, care se bucură de solidaritatea și sprijinul opiniei publice internaționale, va face să triumfe libertatea și democrația. Reprezentantul român a subliniat necesitatea ca studenții din întreaga lume să se unească spre a bara drumul reacțiunii și în primul rînd al imperialismului american, să intensifice solidaritatea cu lupta popoarelor și studenților din Vietnam, din Grecia, din toate țările — pentru ca popoarele să-și poată exercita în mod liber dreptul lor legitim de a-și hotărî singure destinul în conformitate cu năzuințele și aspirațiile proprii.

Dezbătînd problema rolului studenților greci din străinătate, a organizării și coordonării luptei lor, delegații la congres au hotărît să sprijine pe toate căile lupta poporului grec împotriva dictaturii militare, să-și unească rîndurile pentru a contribui la instaurarea democrației, păcii și progresului în bătrîna Eladă. S-a hotărît, în acest scop, crearea unui comitet de coordonare a acțiunilor studențești împotriva dictaturii.

CALEIDOSCOP MONDIAL STUDENȚESC

DAR PENTRU HANOI

În cadrul unei recente reuniuni a Comitetului intersindical studențesc de acțiune pentru pace în Vietnam, la care au participat delegați ai studenților din Anglia, Belgia, Italia și Olanda, s-a hotărît organizarea unei colecte pentru a dona o bibliotecă științifică Universității din Hanoi.

AUTOGRAFE NEINTENȚIONATE

GALSWORTHY, FITZGERALD, KIPLING, HEMINGWAI, FAULKNER — figurează cu manuscrise prețioase în donația de 250 000 documente primită recent de Universitatea din PRINCETOWN (S.U.A.).

CĂRȚI VIGILENTE

Cărțile din biblioteca Universității americane din Michigan au fost prevăzute cu un dispozitiv de alarmă : dacă cineva ar încerca să „citească" vreo carte fără încuviințarea prealabilă a custodelui, cartea însăși ar protesta... fluierînd.

PICTURA ÎN UNIVERSITATE

Expoziția „20 de pictori ai secolului XX" a fost deschisă de curînd în orășelul universitar francez JONY — EN — JOSAS. S-a inaugurat astfel prima expoziție permanentă de arte plastice dintr-o instituție universitară.

Scenă de pantomimă a teatrului studențesc GEST din WROCLAW.

alma mater XX

Ne vorbește azi profesorul

ERMANNO MARCHIONNA

de la Institutul de matematică al Politehnicii din Milano

— Așadar, doriți să vă înfățișez cîteva aspecte despre politehnica milaneză ? Cu plăcere ! Cu atît mai mult cu cît la Milano nu avem numai „Scala", ci și o industrie puternică. Și, se înțelege, fabricile au impus încă de mult crearea unei școli superioare politehnice. Deci, nu v-ar supăra să încep cu unele date de istorie : în 1861, îndată după realizarea unității naționale, printr-un decret au fost înființate două școli politehnice — cea din Torino a început să funcționeze în 1862, iar cea din Milano în 1863. Sîntem centenari ! Dar nu bătrîni ! Da, știu, orice reporter cere argumente în sprijinul unei asemenea afirmații. Iată de ce afirm că, deși centenari, sîntem moderni :

Politehnica noastră cuprinde facultăți de arhitectură și de inginerie cu 7 secții : mecanică, aeronautică, chimie, electrotehnică, electronică, construcții civile și energie nucleară. Fie și numai din această structură a secțiilor (specializările sînt încă mult mai numeroase) reiese legătura cu cele mai noi fronturi ale științei și tehnicii moderne. Și deoarece o structură există pentru a fi... restructurată, se înțelege că există o permanentă dinamică a institutului. Se afirmă, de altfel, clar tendința constituirii în școli autonome a facultăților politehnice integrate în prezent în universitățile din Roma și alte orașe.

Modernizarea privește desigur și conținutul cursurilor : voi aminti numai că în domeniul meu de preocupare, în matematici, se accentuează mult ponderea unor discipline legate de dezvoltarea ciberneticii, construcția calculatoarelor electronice, logica matematică etc. Institutele universitare au o pondere deosebită mai ales în cercetarea științifică fundamentală. Institutul nostru de matematici, de pildă, care este un departament în cadrul Institutului politehnic și reunește toate catedrele de matematici, realizează o gamă largă de lucrări.

Bănuiesc acum o întrebare : Dar cum se modernizează organizarea însăși a procesului de învățămînt ? Și aici sîntem în plină prefacere. Reforma învățămîntului superior italian — care are numeroși susținători și nu mai puțini numeroși oponenți — prevede o prelungire a duratei cursurilor institutului nostru ; în 4 ani ar urma să fie pregătiți ingineri de exploatare, în 6 ani — ingineri de concepție, urmînd ca în 2—3 ani după aceea să se obțină o diplomă cu drept de cercetare științifică. Într-adevăr, volumul actual al materiei, ca și faptul că — neexistînd examen de admitere — în primii ani mulți studenți cad la examene, fac ca studiile să se prelungească pentru mulți chiar la 7 ani. De altfel, din cei ce intră în facultate, doar cca 50—60 la sută absolvă cursurile. Prin noua organizare a procesului de învățămînt se încearcă înlăturarea acestor dificultăți.

Ei, da, poate nu înlăturarea dar cel puțin diminuarea lor. Tot astfel cum sistemul de examinare se află sub focul criticilor. În prezent profesorii sînt un fel de „funcționari examinatori" — avînd aproape tot timpul anului de suportat calvarul sesiunilor de examene (deși limitate la trei, sesiunile sînt prevăzute în 9 din cele 12 luni ale anului). Tendința ce se afirmă tot mai mult este de a se renunța la examenul oral (păstrat în prezent doar în virtutea tradiției) și, în schimb, de a crea o metodologie mai științifică a lucrărilor scrise, corelate cu observarea studentului în tot timpul anului universitar. Astfel vom înlătura și ceea ce noi numim „examenele-proces" în care, la oral, studentul se află în fața comisiei ca un acuzat în fața completului de judecată.

Cît privește rolul studenților în toate aceste prefaceri, ei au într-adevăr un rol foarte activ, își exprimă părerea uneori chiar foarte energic și, de multe ori, în mod justificat.

...și astfel, în fața unui interlocutor care monologînd a dialogat, ghicind dinainte întrebările reporterului, sarcina acestuia din urmă s-a simplificat, reducîndu-se la străduința de a nota just interesantele considerații ale oaspetelui italian aflat la capătul unei scurte dar fructuoase vizite în țara noastră.

F. M.

AGENDA

● Joi 15 iunie s-a reîntors în Capitală tov. MIRCEA ANGELESCU, președintele U.A.S.R., care a făcut o vizită în R. F. a Germaniei.

● O delegație a Uniunii Naționale a Studenților din Camerun, condusă de NGAMY EMMANUEL, vicepreședinte al uniunii, face o vizită în țara noastră la invitația Uniunii Asociațiilor Studenților din România.

DESPRE : UNITATEA ITALIEI ȘI ȘCOALA DE INGINERIE ● CENTENARI TINERI ● VIITORII CIBERNETICIENI ● DIPLOME ȘI ANI DE STUDIU ● EXAMENE-PROCES

FLASH BASCHETBALISTIC

A trecut mai puţin de o lună de cînd arătam, în articolul „Campioanele", că baschetbalistele de la „Politehnica" bucureşteană au nevoie de mai mult sprijin, şi, iată, putem anunţa că forurile în drept au şi dat curs solicitării noastre.

De curînd, cu prilejul analizei activităţii secţiei de baschet de la „Politehnica", s-au întîlnit în jurul aceleiaşi mese jucătorii, antrenorii, activiştii clubului şi ceilalţi factori interesaţi în creşterea valorii baschetului nostru studenţesc : reprezentanţii Ministerului Învăţămîntului, U.C.F.S. şi U.A.S.R. Discuţiile s-au încheiat, cum era necesar şi firesc, cu concluziile utile şi cu stabilirea unor măsuri sugerate de articolul apărut în „Viaţa studenţească". Printre altele este vorba de :

— Întocmirea unui program minuţios de pregătire pe timpul verii pentru jucătoarele neselecţionate în lotul reprezentativ.

— Introducerea unor metode de antrenament moderne.

— Pregătirea comună a unor echipe studenţeşti de baschet în timpul vacanţei.

— Asigurarea unei baze materiale corespunzătoare, la care formaţia masculină şi cea feminină să aibă acces în ore convenabile (nu noaptea tîrziu, cum se întîmpla pînă acum).

— Asigurarea unui calendar internaţional care să prevadă jocuri de verificare, mai ales pentru echipa feminină — participantă la Cupa Campionilor Europeni, — pentru a se preveni astfel eşecuri ca cel din partida cu Wisla Cracovia. În această idee, s-a hotărît ca cele două formaţii studenţeşti care ne vor reprezenta între 3 şi 9 iulie la un turneu internaţional de baschet universitar ce se va desfăşura în Republica Federală a Germaniei, la Hamburg, să fie alcătuite pe scheletul echipei masculine şi al celei feminine din Bucureşti.

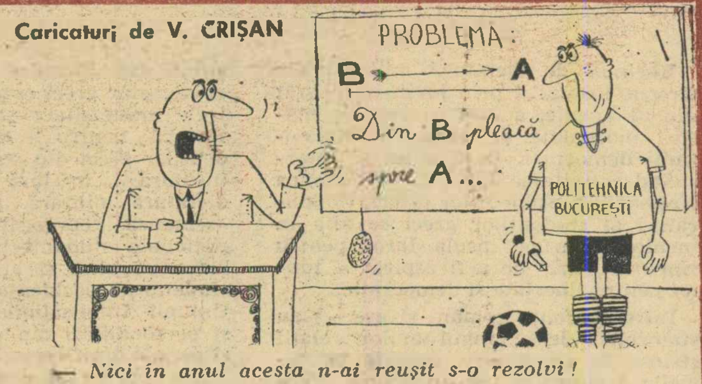
Considerăm că această analiză şi-a atins pe deplin scopul, datorită faptului că a fost programată cu 4 luni înainte de începerea viitorului campionat republican şi că a reunit pe toţi factorii interesaţi. Astfel de analize, bineînţeles la fel cu participarea tuturor forurilor, dorim a se face şi la secţiile de handbal ale universităţilor din Timişoara şi Bucureşti (locurile II şi III la fete), la secţia de volei de la Politehnica Galaţi (locul II la băieţi), la secţia de baschet a Universităţii din Cluj (locurile III atît la fete cît şi la băieţi). Toate aceste analize, urmate de aplicarea unor măsuri eficiente, nu vor fi decît în folosul dezvoltării sportului de performanţă studenţesc.

Valentin ALBULESCU

— Cu firul ăsta sper să găsim drumul la întoarcere !...

Caricaturi de V. CRIŞAN

— Nici în anul acesta n-ai reuşit s-o rezolvi !

SĂ NE BUCURĂM, DECI...

CRONICA MICROBISTULUI

Golul care i-a făcut „plinul" lui Oblemenco

Vorbind despre campionatul de fotbal, să ne bucurăm, în primul rînd, că s-a terminat. Prea se lungise, prea era obositor şi fad. Fără admirabilul duel rapidist-dinamovist din final, şi la Bucureşti sau Ploieşti am fi numărat spectatorii din ultimele etape cu sutele. Dar...

Să ne bucurăm că, iată, Rapiduleţul şi-a văzut încununată strădania eroică de ani şi ani. Dacă Dan şi Dumitriu n-ar purta astăzi tricourile de campioni — evident, pe merit după o luptă acerbă dar în care au fost mai buni — ştiinţiştii şi steliştii din redacţia noastră mi-ar fi făcut luni o primire pe care mi-e şi teamă s-o imaginez. Aşa, am primit numai felicitări. Băieţii din Giuleşti merită mai mult decît aplauzele şi cuvintele de laudă, ei merită iubirea împinsă pînă la paroxism, care nu poate fi exprimată prin vorbe. Personal, cu cîteva luni în urmă, cînd Realul n-avea încă cinci puncte avans, m-am prezentat la o editură cu propunerea de a-mi tipări o carte cu titlul „Rapid 50", biografia romanţată a fotbaliştilor pentru care sufăr de la vîrsta de cinci ani. Sosisem însă cu două săptămîni după ce un alt „rapidist" — antrenorul Gică Stănculescu — contractase o astfel de lucrare.

Să ne bucurăm şi pentru Dinamo-Bucureşti. Alte formaţii în anii cînd au primenit lotul şi au căutat noi formule, au ocupat locuri modeste în a doua jumătate a clasamentului. Nunweilerii, însă, au dovedit că alcătuiesc o echipă solidă şi de mare regularitate, reuşind — în ciuda faptului că jocul „nu le-a mers" întotdeauna — să se claseze pe poziţia a doua. Cred că presa trece acum prea uşor peste meritele dinamoviştilor pe care, la urma urmelor, un singur gol (e drept, al Petrolului) i-a despărţit de titlu.

Să ne bucurăm, apoi, pentru oltenii mei de-acasă. Se căţărară pe locul III şi nu lipsi mult să producă surprize şi mai plăcute. Meritul antrenorilor Cosmoc şi Nuţescu este mult mai mare decît acela că au săltat echipa cu cinci locuri faţă de campionatul trecut. Ei au reuşit să-i înveţe, pe talentaţii fotbalişti cu care lucrează, ce este şi cum se joacă fotbalul modern. Faptul că au cîştigat puncte în deplasare, că folosesc cu succes un lot lărgit de jucători, că au promovat foarte mulţi tineri — constituie o garanţie că antrenorii Universităţii sînt pricepuţi şi devotaţi, că echipa este în progres. Felicitări şi succes! Poate la anul să facem din parafraza unei cronici semnate de noi — „Şi-au plecat olteni la titlu" — un titlu de renume.

Ne-am bucura şi de nesperatul loc 6 al universitarilor clujeni, dar ne este teamă să nu le fie de deochi. De luni şi luni de zile tot spunem că la poalele Feleacului sînt mari talente, capabile de mai mult, dar că sînt prost îndrumate. Cînd le-a ajuns cuţitul la os, cînd au pus în joc ce ştiau ei singuri, Ivansuc, Marcu, Remus şi colegii lor au şi ţîşnit în sus. La ieşeni şi timişoreni nu ne referim astăzi, cînd ne aducem aminte doar de bucurii. Pînă la toamnă vom găsi prilejul să-i „ajutăm". Cît despre povestea cu banii de la Constanţa — n-am uitat promisiunea făcută, dar aşteptăm ca ancheta ce se face în prezent să limpezească lucrurile.

Să ne bucurăm, în sfîrşit, şi că arbitrajul în categoria „A" s-a ridicat, calitativ vorbind, peste nivelul celorlalţi ani. Acum, cînd tragem linia de adunare şi facem totalul, trebuie să recunoaştem că cei mai mulţi cavaleri ai fluierului s-au dovedit la înălţime. Aceşti oameni — care, duminică de duminică, îşi părăsesc familiile şi se duc tocmai la Arad, Piteşti sau Iaşi, unde suportă fluierăturile şi, uneori, molestările publicului numai din dragoste pentru fotbal — merită toată admiraţia şi ar fi o greşeală să-i anatemizăm în bloc. Mi-am propus de mult şi voi închina o dată o cronică apostolatului pe care îl fac, în fotbalul nostru, oameni ca ploieşteanul Cursaru, Drăghici Ilie, Dumitrescu Vasile, Limona, Mihăilescu N., Pîrvu Alexandru, Pop Aurel, Rainea, Rădulescu Andrei, Ritter, Al. Toth sau alţi colegi ai acestor arbitri prestigioşi citaţi aici în ordine alfabetică.

Nu este însă mai puţin adevărat că pădurea are, din păcate, cum am mai demonstrat, uscăturile ei. Sînt unii arbitri pricepuţi, care primesc stele multe, dar care se mai ocupă cu abţibilduri. Cu alte cuvinte, oamenii sînt croiţi bine dar sînt cusuţi rău. În ultimul număr m-am referit la o anumită situaţie din arbitraj şi am fost întîmpinat filipic. Se înţelege că ne menţinem punctul de vedere, chiar împotriva zvonurilor că vom fi chemaţi la ordine pe cale penală : „grupul Lupaş" există, şi cîţiva arbitri (nici măcar toţi cei citaţi de noi, întrucît „progresiştii" Popovici, Paraschiv, Colossi au fost amintiţi nu pentru greşeli personale ci pentru a ilustra ideea că cineva a avut probabil interes să facă arbitri pe cît mai mulţi dintre foşti jucători din dr. Staicovici) au fost folosiţi — cu voie sau fără voie, cu ştirea sau fără ştirea lor — în interesul anumitor cluburi.

Şi fiindcă veni vorba de virulentul nostru articol, să zicem ceva „Sportului"... După cum era de aşteptat materialul nostru a avut un larg ecou în rîndurile cititorilor care, prin scrisori trimise redacţiei, s-au declarat de acord cu noi, condamnînd în modul cel mai categoric atitudinea reprobabilă a celor aşa-zişi suporteri ai formaţiei studenţeşti şi cerînd pedepsirea severă a acestora. (Dar şi a celor care viciază rezultate şi conştiinţe prin procedee necinstite !). Ricoşeul de ieri al colegilor pe care i-am criticat pentru că răstălmăciseră nişte declaraţii sincere şi aranjaseră aiandala într-o pagină nişte vorbe auzite pe stradă, trecînd sub tăcere şi alte fapte reale, nu ne incită la polemică. Să reluăm de la capăt demonstraţia noastră ? Ar fi inutil ! „Satis est disertus, e quo loquitur veritas" ! Adică, adusă pe româneşte — popa nu toacă de două ori pentru o babă surdă.

Să ne bucurăm, deci, că tovarăşii din Colegiul central de arbitri au propus pentru Marin Niţă numai o suspendare pe 8 etape ?

G. MITROI

● Federaţia de fotbal a acordat, în această perioadă de pregătire a meciului cu Italia, concedii de odihnă (?!) mai multor persoane din subordine, aproape toate criticate de noi pentru repetate insuccese în muncă. E greu de crezut că această pauză a fost solicitată de beneficiari. Poate e vorba, mai degrabă, de niscaiva aluzii...

● La şedinţa în care forul de specialitate (care îşi face un foarte sănătos obicei de a informa şi consulta presa) a comunicat lotul de 22 pentru întîlnirea cu Italia, 20 jucători au întrunit sufragiile unanime ale cronicarilor. Ceilalţi doi : Hălmăgeanu şi Frăţilă.

● Luni, „Sportul popular" ne-a oferit ca ilustraţie, sub titlul care-i anunţă pe rapidişti drept campioni, o fotografie din meciul... dinamoviştilor. No, drăguţi-s colegii de la foaia de specialitate !

● Ne-a vizitat la redacţie arbitrul Ilie Drăghici, supărat că l-am criticat în numărul trecut. De fapt, numele i-a apărut greşit, corectura confundîndu-l cu un omonim de-al său. Facem cuvenita rectificare. Omul ne-a rugat apoi să comunicăm cititorilor „Vieţii studenţeşti" că nu e progresist. Argumente : cu ani în urmă a fost secretar al Clubului sportiv universitar Bucureşti,

pe bancari i-a arbitrat numai de două ori în ultimii 10 ani (o dată fiind forţat), iar în conducerea clubului „Progresul" a fost ales în lipsă şi apoi exclus pentru inactivitate. Ne-a vizitat şi Paraschiv şi se pare că ne-am lămurit. Aşadar, cine se ştie curat vine deschis la noi.

COLEGIUL DE REDACŢIE

Redactor-şef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIŢULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă ; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-şef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie ; FRED MAHLER

Prezentarea artistică : DUMITRU MOLDOVEANU şi Radu VINCENZ Titluri şi vignete : Constantin ZISU. Fotografia : Emil COJOCARU. Corectura : Filofteia ANDREESCU şi Minodora LUPU. Paginaţia : Richard LUCIAN şi Gheorghe TONE

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii". Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 15. Telefon : 14 02 15.